

JAMES HADLEY CHASE

O M N I B U S

**Ve smrti
je každý sám**

**Chytrému
napověz**

**Položte ji
mezi lilie**

JAMES HADLEY
CHASE

O M N I B U S

v hlavní roli
Vic Malloy

JAMES HADLEY
CHASE

M N I B U

v hlavní roli

Vic Malloy

**Ve smrti je každý sám
Chytrému napověz
Položte ji mezi liliemi**

Přeložila Libuše Burianová-Hasenöhrlová

Vydání nakladatelství BB/ats.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

You're Lonely When You're Dead / Copyright © 1949 James Hadley Chase

(Published by Panther Books, London, 1970)

Figure It Out For Yourself / Copyright © 1950 James Hadley Chase

(Published by Robert Hale, London, 1950)

Lay Her Among The Lilies / 1950 Hervey Raymond

(Published by The Thriller Book Club, London, 1950)

All rights reserved.

Z anglických originálů:

You're Lonely When You're Dead / přeložila © 1998, 2013 Libuše Burianová-Hasenöhrlová

Figure it out for yourself / přeložila © 1993, 2013 Libuše Burianová-Hasenöhrlová

Lay Her Among The Lilies / přeložila © 1994, 2013 Libuše Burianová-Hasenöhrlová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 97807619619

OBSAH

VE SMRTI JE KAŽDÝ SÁM 7

CHYTRÉMU NAPOVĚZ 177

POLOŽTE JI MEZI LILIEMI 344

Ve smrti je každý sám

Kapitola první

1.

Jednoho krásného slunečného dne v půli března jsem asi v jedenáct dopoledne mířil k sídlu Santa Rosa, kde mne očekával jeho majitel Jay Franklin Cerf.

Když volal do kanceláře, byl jsem zrovna pryč, avšak Paula Bensingerová, která řídí naše záležitosti, a kdybych si nedal pozor, řídila by i mne, mu sdělila, že se do hodiny dostavím. Neprozradil jí nic krom toho, že se jedná o velmi naléhavou a důvěrnou záležitost, ale skutečnost, že vlastnil Santa Rosu, Paule stačila. Abyste si mohli vydržovat tak velké sídlo, potřebujete pořádný ranec peněz, a peníze dokázaly Paulu vždycky rozpálit.

Ve chvíli, kdy jsem dorazil do kanceláře, měla už vyhrabanou hromádku materiálů o Cerfovi, a zatím co já se uváděl do provozu, sypala na mne fakta z novinových výstřižků, které si o honoraci v Orchid City sysluje. Cerf byl prezident námořní společnosti Red Star, mamutího podniku se stavebním dřívím a největšího rejdařství na pobřeží Pacifiku. Před dvěma lety ovdověl – manželka mu zemřela při automobilové nehodě – a až do nedávna vedl soukromý život tak málo zajímavý, že hrobka s mumiiemi v Park-Livingstonském muzeu byla proti tomu hotový kabaret. Nedávno se oženil s manekýnou a podle Pauly mne právě proto chtěl vidět. Když chlap v jeho věku a s jeho bohatstvím ztratí hlavu pro manekýnku, pokračovala Paula cynicky, a navíc je tak praštěný, že se s ní ožení, začne čert malovat na zeď.

Jestliže mu však nezavařila jeho manželka, pokračovala Paula – odjakživa si potrpí na alternativní teorii –, pak jde možná o jeho dceru Natalii, nedotknutelný dáreček po dvacítce, dívku, která při nehodě, kdy zahynula její matka, utrpěla zranění a dokázala si pořídit nepřátele tak snadno, jako její otec vydělávat dolary.

„Ten chlap je žok peněz na nožičkách,“ shrnula Paula s přemítavým výrazem, který jí v očích zasvítl pokaždé, když byla řeč o nesmírném bohatství. „Ne abys připustil, aby si myslel, že jsme z laciného kraje, a vydej se tam hezky tempem. Nechceme, aby ten nápad, že si nás najme, pustil z hlavy.“

„Když tě člověk slyší mluvit,“ prohodil jsem trpce už na cestě ke dveřím, „myslel by si, že tenhle podnik patří tobě, a ne mně. Vyměň si na remingtonce novou pásku a o ostatní se nestarej.“

„Budu ti muset nátlocit do hlavy, že jsem jediný člověk, který tu maká,“ řekla Paula dopáleně. „Nebýt mne...“

V té době už jsem byl v půli cesty ke schodům.

Santa Rosa byl stoakrový ráj, který objímal trávníkové terasy okrasné zahrady, plavecký bazén a fontány. Pokud si potrpíte na rozkošné kouty, byl to kousek k zulíbání. Já si na ně nepotrpím. Kdykoliv se náhodou octnu v takovém pozlaceném milionářském pašaliku, vystrčí hlavu můj schodek v bance a zavrčí na mne.

Příjezdová cesta k domu vedla točitou alejí, a když jsem mrkl dál, zahlédl jsem pažit tak velký, že by se na něm dalo hrát pólo, a květinové záhony, jež zářily takovou pestrostí barev, až oči přecházely. Alej vedla k širokému šterkovému parkovišti, kde stálo pět nebo šest vozů. Nejmenší byl sportovní krémový a světloune modrý rolls-royce. Dva filipínští řidiči jej ometali péřovými košťátky a šklebili se, jako by tu páchali něco, co je v rozporu s jejich vírou.

Vpravo od parkoviště stála budova, obyčejný domeček nejméně se čtyřicetadvaceti ložnicemi, vchodem, kudy by projel desetitunový nákladák, a s terasou s francouzskými okny, z nichž byl výhled na prostranství před domem dostatečně široké, aby mohlo posloužit jako rozjezdová dráha pro B 25.

Cestou ke vchodu jsem musel projít otevřenou lodžii, před níž stály dva velké truhlíky s červenými a žlutými begoniemi. Zastavil jsem se jakoby v úžasu nad květinami, abych zamaskoval, že musím popadnout dech, a zjistil jsem, že bezostyšně civím na dívku v kolečkovém křesle, která se v lodžii slunila. Vůbec jsem ji nepřekvapil, když jsem se tam tak nečekaně objevil, a hluboko posazené oči mne přejely tak zpytavě, až mě zamrazilo v zátylku, že si dokáže přečíst psaníčka, která mám v náprsní tašce, a spočítat i drobásky po kapsách.

Bylo jí asi dvacet čtyři nebo dvacet pět, byla drobná a tvrdá jako nebroušený diamant. Měla onen pobledlý a ukřivděný výraz, jaký mívají mrzáci, a jemná ústa se jí v koutcích křivila dolů, jako by chtěla či nechtěla naznačit, že se vlastně chtějí šklebit. Tmavé, lesklé vlasy jí padaly na ramena a na koncích se stáčely k hlavě. Na sobě měla světle hnědé šponovky a modrý kašmírový svetr, příliš plandavý, než aby prozradil cokoli z postavy, pokud vůbec nějakou postavičku měla. Pochyboval jsem.

Smekl jsem klobouk a zdvořile se usmál, abych jí předvedl, že patřím k milým chlapíkům, pokud nějakého hledá, ale zřejmě nehledala. Úsměvu ani žádného boдрého výrazu jsem se nedočkal. Odpovědí mi byl jen jasný, neomylný bod mrazu.

„Jste ze Služeb všeho druhu?“ zeptala se hlasem, kterým byste ukrojili krajíc chleba. V klíně jí ležela knížka a dívka si tenkým prstem založila jedno slovo, jako by se bála, že ztratí stránku.

„Dámo,“ řekl jsem, „já osobně jsem Služby všeho druhu.“

„Pak byste ovšem neměl vcházet hlavním vchodem,“ uvědomila mne. „Služební vchod je doprava a zadem.“

Poděkoval jsem, a jakmile opět sklopila oči ke knize, vyrazil jsem rovnou k hlavnímu vchodu.

„Kam jdete?“ vyjela ostře a hodila po mně pohledem. „Povídala jsem, že vchod pro služebnictvo...“

„Je doprava a zadem,“ skočil jsem jí do řeči. „Já vím. Slyšel jsem vás hned napoprvé. Mezi námi a těmi begoniemi, slečno Cerfová, mohlo by to být také doleva a předem. Anebo po střeše či pod fontánou. Je mi to dost jedno. Až budu mít čas, možná to zkusím. Třeba to bude stát za podívání. Zapišu si to do úkolníku pro deštivé odpoledne. Díky za radu.“

Jenomže ona se opět skláněla nad knihou a očividně mě neposlouchala. Do očí jí přepadly tmavé kadeře a skryly jí obličej. Škoda, vsadil bych se, že vypadala, jako když spolkně včelu.

Zdálo se, že nemá smysl dál se zdržovat. Co jí se týkalo, já už neexistoval, pročež jsem se vydal na dlouhou pouť k hlavnímu vchodu a jenom límeček mě škrtil trochu víc než předtím, co jsem ji uviděl, a hlavou mi táhlo, že to docela určitě není děvče, které bych vytáhl na tancovačku a měl jistotu, že po mně vyjede.

Komorník, který mi otevřel, byl vysoký muž královského vzezření s tváří politika na penzi a chováním biskupa. Když jsem se mu představil, prohlásil, že pan Cerf mne očekává. Vedl mne halou, která byla jen o poznání menší než Pensylvánské nádraží, chodbou lemovanou z obou stran brněnými a překříženými meči, dolů po krátkém schodišti a kolem kulečnickového sálu k výtahu, který s námi vysvištěl o dvě patra výš. Od výtahu jsem šlapal za zády rovnými jako pravítko další kilometr po chodbě do místnosti, odkud se otvíral pohled na trávník před budovou a vzdálený oceán, do místnosti, jež byla očividně velikánovou pracovnou.

„Sdělím panu Cerfovi, že jste tady, pane,“ řekl komorník a prkenně se uklonil. „Jistě vás nenechá dlouho čekat.“ A odkráčel. Neměl ani o chloupěk víc napilno než sněhová vločka, která se vám chystá přistát na klobouku.

Jay Franklin Cerf vypadal, tak jak měl: jako prezident námořní společnosti s obrovským kapitálem. Sršela z něho arogantnost a panovačnost, nesnášející žádné hlouposti, a bylo naprosto jasné, že když ho přestali krmit dětskou výživou, na jídle nešetřil. Byl vysoký a udělaný. Pleť měla ten nejsprávnější, zdravě ruměný a snědý odstín, oči byly modré jako pomněnky a právě tak neosobní. Podle odhadu skoro šedesátka, avšak tělesně i duchem jura. Od věnečku řídnoucích vlasů až k lemu u podrážek naleštěných bot dokonalý prototyp chlapce, který to někam dotáhl.

Rázně vešel do místnosti, zavřel dveře a prosvítil mne pohledem, jakým milionáři poctí každý návrh, který by je mohl něco stát.

„Jste Malloy?“ vybafl nečekaně a já si dokázal představit, jak všichni, kdo si u něho vydělávají na živobytí, při tom hlase padají na kolena.

Prohlásil jsem, že ano, a čekal, protože už jsem měl s milionáři dostkrát co do činění, abych věděl, že pokud jim jde na nervy něco víc, než když je kousne pes, pak je to naslouchat jiným.

„Ze Služeb všeho druhu?“ chtěl se ujistit.

„Přesně tak, pane Cerfe.“

Krátce zabručel a pochybovačně si mne měřil. Už už chtěl něco nakousnout, ale rozmyslel se, zamířil k oknu a díval se ven, jen tak naprázdno, až jsem si pro sebe řekl, že si za výhled zaplatil a chce si teď peníze užít.

Pak se náhle ze stejné pozice ozval: „K vašemu podniku. Mám jakés takés povědomí, čím se zabýváte, ale jen z druhé ruky. Rád bych znal podrobnosti.“

„Zajisté,“ pravil jsem a přál si, abych pokaždé, kdy musím tohle představení předvádět, mohl také zinkasovat deset dolarů. „Možná vás bude zajímat, jak náš podnik vůbec vznikl. Kdosi mi jednou řekl, že milionáři potřebují různé služby. Čím jsou lidé bohatší, tím více jsou odkázáni na jiné lidi, povídal ten dobrák a měl pravdu. Když jsem se vrátil z armády, neměl jsem žádné vyhlídky ani peníze, ale vzpomněl jsem si, co mi ten chlapík říkal. Rozhodl jsem se, že milionářům poskytnu služby, na jaké si jen vzpomenu. Výsledkem je, že Služby všeho druhu oslaví příští týden třetí narozeniny. Nepředstírám, že je to zrovna zázrak. Není, ale nějaké peníze vynese a užiju si spoustu legrace.“

Má firma bere všechny práce, o které klient požádá. Lhostejno, o jaký úkol jde, pokud je v mezích zákona a morálky – dokážu zařídit všechno od rozvodu po obstarání bílého slona. Od chvíle, co jsme podnik spustili, já a můj štáb jsme si poradili s vyděrači, sledovali jsme narkomany, ohlíдали

partu studentů na cestě kolem světa, zařídili sociální péči pro nemanželské děti, pro jistého klienta, který se chtěl vytažovat, že zastřelil medvěda, jsme dokonce lapili grizzlyho, vyžehlili jsme menší průšvih jedné mladé dámy, která si ve spánku příliš často vyrážela ven. Vykonáváme tento druh věcí proto, že spoustu těchto záležitostí si lidé buď nechťejí, nebo nemohou vyřešit sami. Jakmile se s klientem dohodnu, chráním ho. Jakmile mi vyplatí honorář, a ten musí být tučný, neobjeví se žádné další výlohy ani platby. Je to služba pro milionáře a veškerá naše činnost je zaručeně důvěrná.“

Když jsem přestal, abych se nadechl, netrpělivě mne přerušil: „Ano, právě tak jsem to slyšel.“ Otočil se od okna. „Posadte se. Co si dáte?“

Sedl jsem si a prohlásil, že nebudu pít nic, ale nejspíš tušil, že jenom špásuji, protože přešel k dokonale zásobenému baru a hravě, s rychlostí vyslouženou neustálým opakováním, namíchal dvě sklenice. Jednu postavil přede mnou. Druhou držel v ruce a upíral na ni pohled, jako by nevěděl, co s ní.

„Mohu-li vám nějak pomoci,“ nadhodil jsem, abych mu navázal nit, „velice rád se pustím do díla a můžete se spolehnout, že moje služby budou zcela důvěrné a účinné.“

Zvedl oči, stáhl obočí.

„Kdybych si tím nebyl jist, byl bych vás nevolal,“ řekl břitce. „Mám pro vás práci, nic mimořádného. Přinejmenším pro vás ne. Bohužel pro mne ano.“

Když se opět ponořil do dlouhého, dusného mlčení, ochutnal jsem obsah sklenice. Byl sdostatek silný, aby porazil vola.

„Nezli vás zasvětim do podrobností, rád bych věděl, co řeknete na můj podivný objev,“ pravil znenadáni. „Pojďte se mnou. Chci vám něco ukázat.“

Vedl mne téměř polovinou chodby do velké, prostorné ložnice. Podle všech možných kosmetických krámů na toaletce a nejrůznějších ženských tretek, povalujících se v každém rohu, jsem odhadl, že šlo o dámskou ložnici.

Zamířil k jedné veliké skříni ve zdi – ořechové dřevo a vitrážová skla až vyrážely dech –, otevřel dveře a vytáhl kufřík z vepřovice. Hodil mi jej před nohy a ustoupil.

„Otevřete jej,“ řekl zprudka, „a podívejte se, co je uvnitř.“

Sedl jsem si na bobek, povolil dva zámky a kufřík otevřel. Byl z poloviny plný podivnou sbírkou nejrůznějších věcí, jaké jsem kdy viděl na jedné hromadě. Byly tu tabatěrky, několik kožených náprsních tašek, pár briliantových prstenů, tři boty, které k sobě nešly, sbírka lžiček s vyrytými názvy celé řady přepychových restaurací, půl tuctu zapalovačů s monogramy, několik párů hedvábných punčoch ještě s cenovkami, nůžky, několik kapesních nožičků, jeden se zlatou střenkou, tři plnicí pera a nefritová soška nahé ženy.

Přehraboval jsem se tou podivnou sbírkou, a protože mi Cerf nepodal žádné vysvětlení, nacpal jsem krámy zpátky a vrátil kuffřík do skříně.

„Chtěl jsem jen, abyste všechno viděl,“ řekl bezbarvě. „Můžeme se vrátit.“
Když jsme byli opět v pracovně a Cerf se posadil, zeptal se: „Co tomu říkáte?“

„Nebýt těch lichých střevíců a lžiček, nemyslel bych si nic,“ pravil jsem. „Ale jak to vypadá, mohla by to být kleptomanská skrýš. Netvrdím, že je ale mohla by být.“

„Ano, já mám stejný dojem.“ Zhluboka vzdychl.

„Pokud to samozřejmě není vtip,“ nadhodil jsem.

„Nejedná se o vtip.“ Hlas mu zněl trpce. „Od doby, co jsem se oženil, jsme s ženou dostali nespočet pozvání na návštěvu. Většina těch předmětů patří lidem, které známe. Nefritová soška patří paní Sydney Cleggové. Pamatuji si, že jsem ji u ní v jednom pokoji viděl. Zlatý perořízek patří spisovateli Wilburovi Rhyskindovi. Lžičky jsou z některých restaurací, kde jsme byli. Ne, obávám se, že nejde o vtip.“

„Chcete, abych pro vás tento problém vyřešil?“

Ještě než odpověděl, vytáhl doutník, odřízl jej a zjevně rozechvělou rukou si zapálil.

„Ano, chci,“ řekl nakonec.

Nastala dlouhá odmlka.

„Je to velmi znepokojivý a nepříjemný objev,“ pokračoval a zamračeně sledoval doutník. „Pravda je, že toho o vlastní ženě mnoho nevím.“ Slova plynula pomalu a chraptivý hlas zněl neosobně, s přemáháním. „Pracovala v San Francisku jako manekýnka u Simeona. Poznal jsem ji na módní přehlídce.“ Odmlčel se, aby si uhladil beztak uhlažené vlasy. „Vzali jsme se tři týdny od chvíle, co jsme se viděli prvně, asi před dvěma měsíci. Svatba byla tichá – jestli chcete, tajná. Leccos začíná vyplouvat na povrch teprve teď.“

„Proč byla svatba tajná?“

Předklonil se a udusil doutník. Byl to výmluvný pohyb a prozradil mi, že Cerf má sto chutí škrtit.

„Má dcera je velice přepjatá, nervní dívka. Matka ji zbožňovala. Když zemřela, Natalií její smrt velice otrásla. S Anitou – to je má současná manželka – jsme se kvůli Natalii rozhodli pro docela tichou svatbu.“

Trochu jsem si jeho slova přebíral.

„Jestli dobře rozumím, vaše dcera s paní Cerfovou moc dobře nevychází.“

„Ne, nevycházejí spolu,“ opáčil a koutky úst mu poklesly. „Ale o to nejde. Chci od vás, abyste zjistil, jestli je moje žena kleptomanka.“

„Nechtěl jste, aby vám všechno vysvětlila paní Cerfová?“

Podle toho, jak užasle se na mne díval, bylo naprosto jasné, že něco takového jej vůbec nenapadlo.

„Ovšemže ne, a také se jí ptát nehodlám. Není s ní zrovna nejlehčí pořízení.“

„Mohlo by se taky jednat o pokus paní Cerfovou shodit. Nevím, jestli jste myslel i na tuhle možnost. Narafičit jí ty krámy do skříně by byla hračka.“

Seděl bez hnutí, jen se na mne díval.

„A kdo podle vás, kdo by mohl takovou věc udělat?“ zeptal se, jako když seká led.

„To byste měl vědět líp než já. Mou povinností je upozornit vás na všechny aspekty. Říkal jste, že paní Cerfová se s vaší dcerou moc nesnáší. Hned jeden aspekt.“

Tvář mu potemněla a v očích mu zlověstně zablesklo.

„Mou dceru vynechte!“ řekl zlostně.

„Samozřejmě,“ připustil jsem. „Když myslíte.“ Nechal jsem ho chvíli vychladnout a pak jsem se zeptal: „Co vás vedlo k tomu, že jste nejdřív ze všeho hledal ve skříní paní Cerfové? Čekali jste, že tam kufřík najdete, nebo jste jej objevil čirou náhodou?“

„Jsem přesvědčen, že mou ženu někdo vydírá,“ snažil se všemi silami srovnat hlas. „Prohledával jsem jí věci, protože jsem doufal, že najdu nějaký důkaz, a narazil jsem na kufřík.“

„Proč myslíte, že ji někdo vydírá?“

„Dostává měsíční apanáž,“ soukal ze sebe, jako by mu každé slovo zaskočilo v krku. „Daleko víc, než kolik potřebuje. Není zvyklá na peníze, a proto jsem si v bance dojednal, aby mi posílali duplikáty všech jejích výpisů. Měl jsem pocit, že bych měl sledovat, za co utrácí, přinejmenším alespoň ten první rok, co budeme spolu. Minulý měsíc vybrala tři opravdu velké částky.“

„Jak velké?“ zeptal jsem se a v duchu si řekl, že provdat se za takového chlapíka asi nebude velká legrace.

„Pět, deset a patnáct tisíc dolarů.“

„Byly peníze poukázány někomu určitému?“

Zavrtěl hlavou. „Šeky na doručitele.“

„A podle vás někdo zjistil, že paní Cerfová ty předměty odcizila, a teď ji vydírá?“

„Myslím, že je to možné.“ Zachmuřeně se podíval z okna. „Chci, abyste paní Cerfovou sledovali při nákupech. Nepřeju si skandál. Kdyby měla sklón něco ukrást, chci, abyste dohlédli, že nebude zatčena. Chci, abyste ji hlídali ve dne v noci a hlásili mi každý její krok. Chci vědět, s kým se stýká – to zejména.“

„Mám problém. Mám dívku, která je vyškolená právě na tento druh práce. Jmenuje se Dana Lewisová. Může nastoupit dnes odpoledne. Vyhovuje?“
Přítakal.

„Návrh dalšího postupu vám dodám zítra ráno. Mezitím požádám slečnu Lewisovou, aby se vám ohlásila dnes odpoledne ve tři hodiny. Souhlasíte? Lepší asi bude, aby sem nechodila, vidíte. Kde se s vámi může sejít?“

„V Atletickém klubu. Řekněte, že budu v hale pro dámy.“

Vstal jsem.

„Zařídím. Ještě jedna věc,“ řekl jsem, když už mačkal zvonek. „Jestli dobře rozumím, velice vám záleží na tom, aby nikdo, dokonce ani paní Cerfová a vaše dcera, neměl tušení, že jste si mne na tuto práci najal.“

Upřel na mne oči.

„Samozřejmě. Co tím myslíte?“

„Když jste dnes telefonoval ke mně do kanceláře, volal jste odtud z pracovny?“

Zamračeně přikývl.

„Jsou paralelky někde jinde v domě?“

„Ano.“

„Dával bych si pozor, co říkáte do telefonu, pane Cerfe. Narazil jsem venku na vaši dceru. Věděla, že jsem ze Služeb všeho druhu.“

V očích mu ostražitě zablesklo.

„Dobrá, Malloyi, pusťte se do práce, která je na vás. Zbytek si pohlídl sám.“

„Víte nejlíp, jak dalece,“ řekl jsem, a když vstoupil komorník, zamířil jsem ke dveřím.

Dlouhou pouť k hlavním dveřím jsem zdolal mlčky, a když mi komorník s úklonou podával klobouk, zeptal jsem se: „Našel bych někde paní Cerfovou?“

Ostře mne přejel pohledem, v očích mrazivý výraz.

„Jsem přesvědčen, že je v bazénu, pane,“ pravil odměřeně. „Opravdu ji chcete vidět?“

„Ne, jen mne to tak napadlo. Na takovém cvičišti se tři lidé snadno ztratí, vidíte?“

Nezdálo se, že by mu moje otázka stála za odpověď. Otevřel dveře. „Hezký den, pane,“ řekl.

„Na shledanou,“ pravil jsem a vykročil na prostranství před domem. Přemítal jsem, zda se Natalie Cerfová ještě stále v lodžii sluní. Neslunila se. Nikde po ní nebylo ani vidu.

Když jsem scházel po širokém kamenném schodišti k místu na parkování,

podobala po cestičce od zadní části budovy dívka v koupacím plášti. Byla vysoká, měla popelavě světlé vlasy a v obličejí zarputilý výraz – ať si každý trhne –, příliš ostrý na to, aby dodal tváři krásu. Mohlo jí být dvacet sedm nebo třicet, víc určitě ne, a měla nádherné, daleko od sebe posazené šedé oči.

Díval jsem se na ni a ona sledovala mne. Na plných, rudých rtech se jí objevil náznak úsměvu, ale nebyl jsem si jistý, jestli se usmívá na mne nebo něčemu, co jí zrovna napadlo – bylo těžké to odhadnout.

Když vybíhala po schodech ke mně, dovolila, aby se jí rozhrnul koupací plášť. Tvary pod froťákem musely každého chlapa k zbláznění vytočit a dva smaragdově zelené kapesníčky, plnicí funkci oblečku na opalování, byly tak titěrné, že svůj úkol skoro nezastaly.

Dívka mne minula a já se otočil jako korouhvička. V půli cesty po prostranství se ohlédla, povytáhla vykreslené obočí a usmála se. Tentokrát nebylo proč o smyslu úsměvu pochybovat.

Trčel jsem tam a věřil jako ohař, ještě když zabočila za roh terasy a zmizela z dohledu.

3.

Kanceláře Služeb všeho druhu zabírají dvě místnosti v desátém patře Orchid Buildings, největšího obchodního paláce ve městě. Za Orchid Buildings se táhne úzká ulička, kterou většina nájemců a jejich nejrůznější zaměstnanci, pracující v budově, používají jako parkoviště; na vzdálenějším konci uličky je Finneganův bar.

Když jsem s Paulou probral naši úmluvu s Cerfem, zamířil jsem do putyky, a jak jsem čekal, Danu Lewisovou, Eda Bennyho a Jacka Kermana jsem našel u jednoho stolu ve výklenku.

Dana, Benny, Kerman a já pracujeme jako jedna parta. Já věci organizuji, oni pracují v terénu.

„Ahoj, Vicu,“ uvítala mě Dana a popleskala na sousední židli. „Pojď si k nám sednout. Kdes byl celé dopoledne?“

Byla to roztomilá dívčina, dobře stavěná, a hlavička.

„Mám pro tebe práci,“ řekl jsem, když jsem si sedal. „Zdravím, hoši!“ Další platilo jim. „Jestli všechno vyjde tak, jak myslím, pojedete v tom taky, takže zapněte myslivny a předvedte špetku chytrosti.“

„Držte mě, chce nás utahat k smrti,“ prohlásil Benny a rychle si přihnul irského pití, „celou noc jsme makali, takže nás vynech, jo?“

„Ta suchá větev Bensingerová nám zpod pásu cudnosti vydolovala zase speciální kšeftík,“ ušklíbl se Kerman. „Museli jsme dvěma starým kobylám dělat doprovod do kasina. Když říkám, že byly staré, tak vedle nich máma Ripa Van Winkla vypadá jako Margaret O'Brienová. Umíš si to představit?“

Kerman byl vysoký a mrštný; tmavovlasý, napohled lenivý a neobyčejně líbivý. V hustých černých vlasech se mu táhl široký bílý pramen a pod nosem měl knírek à la Clark Gable. Benny byl jeho pravý opak. Malý, podsaditý a s červeným obličejem, který vypadal jako vytvarovaný z gumy. Zřejmě byl hrdý na to, že se obléká jako strašák, a huř upraveného chlapa jsem vlastně neviděl.

V terénu však dokázali skvěle zapracovat, a i když jsme se často popi-chovali, vycházeli jsme báječně.

„Neposlouchej ty dva,“ přerušila je Dana netrpělivě. „Je to jen párek ničemů. Chtěli si hodit, jestli mám pod sukněmi kanýry. Není to podlost?“

„Ále, dej pokoj,“ ozval se Benny a žduchl do ní, div ji neshodil ze židle. „Vůbec nevěřím, že by se na nějaký krejzlík zmohla.“

„S dámou se takhle nezachází,“ řekl jsem přísně.

„Zacházím s ní, jako by to byla moje sestra,“ prohlásil Benny, plácl prac-kou do dýnka Daniny hučky a postrčil jí klobouček až na nos. „Nebo ne, děvče moje?“

Dana ho okamžitě kopla do holeně, a když zlostně nadskočil, Kerman ho popadl za krk, praštil s ním na podlahu a tam se začali rvát jak psi, až roz-házeli celý stůl a převrhli sklenice. Když Dana, jako když ji píchne vosa, skočila Kermanovi na záda a začala ho tahat za vlasy, jen taktak jsem sta-čil spasit láhev whisky a uniknout jim z dosahu.

Nikdo jiný si nás v lokále nevšímal. Ti tři takhle vyváděli často. Po chvílce už je válení na podlaze unavilo, a když nabrali dech, který při chechtání málem ztratili, usadili se zase u stolu.

„Přetrhl se mi podvazek,“ naříkala Dana a zjišťovala škodu. „Kéž byste se vy dva burani naučili chovat jako džentlmeni. Pokaždé, když s vámi někam vyrazím, skončím na podlaze.“

Kerman si hřebenem pročesával vlasy a Benny načihoval pod stůl.

„Ona vážně nosí podvazky!“ hlásil vzrušeně. „Myslel jsem, že má pun-čochy na gumičku.“

„Mohli byste už všichni zavřít klapačku?“ dožadoval jsem se. „Musím si s vámi promluvit o rachotě.“

Dana praštila Bennyho do hlavy srolovanými novinami.

„Nekoukej, kam nemáš, nebo ti proříznu chřtán!“ řekla zuřivě.

„Slečno Lewisová!“ zděsil se Benny. „Jak to mluvíte!“

Poklepal jsem na stůl.

„Jestli mě nebudete poslouchat...“ zvedl jsem varovně hlas.

„Jasně, zlato,“ pravila Dana. „Samozřejmě posloucháme. O co jde?“

Vysvětlil jsem jim situaci.

„Chci, aby ses dnes odpoledne ve tři hodiny sešla v Atletickém klubu s Cerfem. Měj oči na stopkách. Je možné, že v tom jede jeho dcera. Ale musíš se přilepit na paní Cerfovou. Kdyby v nějakém obchodu něco otočila, musíš ji z toho dostat. Chci, aby tahle práce proběhla hladce a jak na drátkách.“

„Jak ta Cerfova štětule vypadá?“ zeptal se Benny a přistrčil mi láhev whisky.

„Štabajzna,“ řekl jsem a rukama vykreslil obliny. „Kopce a údolí. Namouduši k nakousnutí.“

„My se taky zúčastníme?“ posedl Kermana náhlý zájem. „Raději bychom měli Daně pomoci, ne? Víš, jak dokáže být natvrdlá.“

Dana odstrčila židli a vstala.

„Ale ne zas tak natvrdlá, jak bys chtěl,“ pronesla štěbetavě. „Myslím, že bych měla padat. Nedovol, aby ti dva debilové moc pili, Vicu.“ A prohnula se jak proutek, dřív než ji Benny stihl plesknout přes zadek.

„Debilové!“ rozhořčoval se Kerman, když odcházela z lokálu. „Po všem, co jsme pro tuhle holku udělali. Hej! Nech mi taky trochu whisky, ty ožralo jeden!“ pokračoval rozhorleně, když si Benny naléval dalšího frtana.

„Musím ti připomenout, že jsem půlku láhve zacvakal já.“

„Vy dva se pokusíte zjistit, jak je to s vydíráním,“ řekl jsem, přitáhl si láhev a zarazil do ní zátku. „Jakmile Dana zjistí cokoliv, s čím byste mohli začít, pusťte se do práce. A pozor, pití se radši vyhněte. Na odpoledne mám pro vás taky úkol. Jeden dědek by rád chytil mečouna. To zvládnete levou zadní a jen tak mimochodem, ten dobrák má parádní dlouhý plnovous. Kdybyste se moc nudili, můžete ho v něm povískat.“

„Dědek, jo?“ pronesl Benny otráveně. „Proč ne nějaká dámička? Proč ne ta štabajzna paní Cerfová? Daleko na moři se můžeme dokonale povyrazit, a ty nám nabízíš fousatého dědka.“

„Třeba chytíte mořskou pannu; pak můžete dědka hodit přes palubu a povyrazit se dle libosti,“ pravil jsem povzbudivě.

Rozhostilo se dlouhé, nic dobrého nevěstící ticho.

„Víš ty co?“ řekl Benny Kermanovi. „Miluju tohohle chlápka jako moucha mucholapku.“

Dva dny poté, co jsem mluvil s Jayem Franklinem Cerfem, jsem večer seděl na verandě u svého čtyřpokojového plážového bungalovu. Společnost mi dělala sklenka šnapsu a podruhé jsem si pročetl zprávu od Dany, kterou jsem si přinesl z kanceláře.

Hlášení bylo stručné a obsahovalo několik zajímavých bodů. Dana oznámila, že u Anity Cerfové zatím žádné kleptomanské sklony nezjistila. Anita šla dopoledne nakupovat a na jejím chování nebylo nic podezřelého. Veškeré nákupy buď hotově zaplatila, nebo vyřídila šekem. Jenomže to nic neznamenalo. Kleptomani jednájí velice často podle impulzů, které se objevují v určitých cyklech, a možná bude chvíli trvat, než ji načapáme na švestkách.

Zvlášt' významný byl objev, že Anita se tajně schází s jistým Georgem Barclayem, a Dana je také oba dny spolu viděla. Z jejich chování jasně vyplývalo, že jde o důvěrný vztah, a oba si dávali pozor, aby si jich na ulici nikdo nevšiml.

Setkali se několik kilometrů za městem v baru s rybími specialitami a druhý den šli na oběd do řecké restaurace hezky daleko od vznešené čtvrti, kde by na ně někdo z Cerfových nebo Anitiných přátel narazil.

Barclayovo jméno a adresu si Dana přečetla na štítku s technickým oprávněním v autě. Bydlí na Wiltshire Avenue ve vilce v horském stylu na vlastním pozemku. Je typ playboye, vypadá a obléká se jako filmová hvězda, řídí sportovní chrysler a zřejmě oplývá penězi. Byl vodítkem číslo jedna.

Vodítkem číslo dvě byl Ralph Bannister, majitel přepychového nočního klubu L'Étoile ve Fairview. Minulý večer kolem šesté si sem Anita vyrazila a Dana vyslechla, jak žádá strážce u vchodu, aby ji pustil dovnitř, protože musí s Bannisterem něco důležitého vyřídít. Dveřník ji pustil, Anita se v klubu zdržela skoro hodinu a do Santa Rosy se vrátila právě včas na večeři.

Třebaže jsem se s Bannisterem nikdy nesetkal, věděl jsem, jakou má pověst. Byl to všemi mastmi mazaný rošťák, který si přišel na velké peníze tím, že podstrojoval milionářům a roztáčel v podniku několik koleček rulety, za což musel vypláznout pěkný balík, když chtěl umlčet policii.

Právě jsem se rozhodoval, že Bennyho a Kermana na tyhle dvě stopy nasadím, když jsem spatřil, jak na pobřežní cestě zasvítily reflektory pomalu projíždějícího auta. Bylo čtvrt na jedenáct, horký večer, ticho. Žádnou návštěvu jsem nečekal, a proto jsem si myslel, že auto pojedě dál, avšak nestalo se. Vůz zastavil před dřevěnými vratky a světla zhasla.

Byla tma jako v ranci a moc jsem neviděl. Auto vypadalo jako velký křížník, ale řidiče jsem nerozpoznal. Zastrčil jsem Danino hlášení do kapsy a čekal. Napadlo mě, že si někdo spletl dům.

Klika u vratků cvakla a jediné, co jsem poznal, bylo, že nejasná osoba bude nejspíš žena. V obýváku jsem měl rozsvíceno a dveře na verandu byly otevřené, avšak do zahrady mnoho světla neproniklo.

Teprve když stála skoro přede mnou, zjistil jsem, že mým hostem je Anita Cerfová. Pomalu vyšlápla tři dřevěné schody až na verandu, rudé rty pootevřené v onom náznaku úsměvu, který mi předtím tak zamotal hlavu. Měla na sobě ohnivou večerní róbu s tak hlubokým výstřihem, že se předváděl skoro celý žlábek, hrdlo jí jako plamenná stuha obepínal oslnivý briketový náhrdelník. Dívala se na mne tak, že mne doslova pohltit jediný dojem: vysílá neviditelný paprsek tak mocný, že bych se o něj mohl opřít.

„Ahoj,“ pravila tichým, chraplavým hlasem. „Kde jsou všichni? Nebo jste sám?“

Už jsem se vzpamatoval, jen jsem se trochu klepal, protože byla tím posledním člověkem, kterého bych tu čekal. Hodil jsem pohledem za ni, hádal, jestli má v patách Danu Lewisovou, avšak Anita si mou myšlenku rychle přečetla.

„V pořádku,“ informovala mne. „Dala jsem slečně Sherlockové volno,“ a nežli jsem ji stačil zadržet, vešla do obývacího pokoje a posadila se do křesla. Šel jsem za ní a pro jistotu jsem zatáhl záclony.

Až do této chvíle jsem neřekl ani slovo. Měl jsem příliš napilno, abych si v hlavě srovnal, jak s touto návštěvou naložit, než abych se staral o zdvořilost. Jestli se to Cerfovi donese, bude malér. Věděla to, jak jinak; právě proto sem přišla sama a v době, kdy věděla, že i já budu sám.

„Co byste ráda, paní Cerfová?“ zeptal jsem se, obešel křeslo, kde seděla, a stanul před ní.

Dívali jsme se na sebe. Velké šedé oči jiskřily posměšným výrazem.

„Nelíbí se mi, když mne někdo špehuje,“ sdělila mi. „Chci vědět proč.“

Překvapilo mne, že si Dany všimla, protože Dana se při práci dokáže pohybovat doslova jako neviditelný stín. Jenomže když nasadím na práci jen jednoho sledovatele, je tu vždy riziko, a já si nadával, že jsem s Danou neposlal Bennyho.

„Na to se budete muset zeptat pana Cerfa,“ prohlásil jsem, „a když tu mluvíme o panu Cerfovi, asi by se mu nelíbilo, že jste tady.“

Zasmála se. Měla rovné, zdravé bílé zuby a nestyděla se je předvádět.

„Ach, panu Cerfovi se nelíbí spousta jiných věcí,“ řekla bezstarostně.

„Nemáte ani představu kolik. Jedna sem, jedna tam, co na tom. Můžete mi dát prosím cigaretu?“

Podal jsem jí Lucky Strike a zapalovač, a zatímco si změkčovala cigaretu poklepáváním o šarlatový nehet na palci, prohodil jsem: „Nečekal jsem hosty. Mám práci.“

„Spláchneme to tedy rychle,“ odtušila a zapálila si. „Proč mne ta žena špehuje?“

„Jak jsem řekl, musíte se zeptat pana Cerfa.“

„Nejste dvakrát zdvořilý, vidíte? Myslela jsem, že mne rád uvidíte. Většinu mužů potěší, když mě vidí. Myslíte, že bych mohla dostat i skleničku?“

Přešel jsem k řádce lahví vyrovnané na stolku u zdi. Když jsem naléval do dvou skleniček, zhoustlo ticho tak, že by je rozřizla i tupá pila.

Když jsem jí skleničku podával, usmála se na mne. Přijmout ten úsměv znamenalo totéž jako šlápnout na nabitý drát.

„Děkuju,“ řekla. Dlouhé, našminkované řasy se jí zachvěly. „Není tu nikdo, že ne?“

„Přesně tak. Jak jste mě proboha našla?“

„Ach, to nebylo tak složité. Viděla jsem váš vůz a zjistila, že patří agentuře Služby všeho druhu. Sluha mi řekl, jak se jmenujete. Prolistovala jsem telefonní seznam a jsem tady.“

„Není divu, že soukromí detektivové dávají řemeslu vale.“

„Jste soukromý detektiv?“

„Ne, nic takového.“

„Co přesně znamená Služby všeho druhu?“

„Organizace, která se ujme všech možných i nemožných úkolů, jaké se naskytnou, za předpokladu, že se jedná o práci, která je v mezích zákona a morálky.“

„A špehování nějaké ženy je morální?“

„Záleží na té ženě, paní Cerfová.“

„Takže můj muž vás žádal, abyste mne špehoval, je to tak?“

„Myslíte? Nevzpomínám si, že bych něco takového řekl.“

Trochu se napila, postavila sklenici a nespouštěla ze mne oči. Nevím, jestli jí můj obličej tak fascinoval, nebo jestli se mě pokoušela zhyponotizovat, ale ví bůh, že na mě čučela hezky dlouho.

„Proč mne ta žena sleduje?“

Měl jsem dojem, že tohle už jsme si vyjasnili, takže jsem odpověděl stejně.

„Pokud bude pan Cerf chtít, abyste to věděla, řekne vám to.“

Trochu podrážděně nadzvedla ramena a rozhlédla se po pokoji. V man-

žlce milionáře těžko mohl vzdubit nadšení. Můj filipínský sluha Tony tu sice udržoval větší čistotu než v prasečím chlívku, ale jen o kapánek. Nábytek nebyl žádný velký zázrak a totéž se dalo říci o malbě na stěnách i o koberci. Jediné obrázky, které jsem měl na stěnách, byly Vargovy přílohy, které jsem si čas od času vystříhl z *Esquiru*, jenomže mně bylo souzeno v tomto kutlochu žít a nic mi v něm nechybělo.

„Moc vám asi neplatí, vidíte?“ zeptala se.

„Myslíte za práci?“ řekl jsem a točil si skleničkou v ruce, abych mohl jan-tarový likér obdivovat ze všech stran.

„Ano. Moc peněz si nevyděláte, co? Soudím podle tohoto pokoje.“

Pokusil jsem se nad sdělením vážně zamyslet.

„Víte, nejsem si jistý,“ odpověděl jsem nakonec. „Všechno záleží na tom, čemu člověk říká moc peněz. Nemohu si dovolit nosit diamanty, ale počítám, že si vydělám víc, než na kolik by si přišla manekýnka, a užiju si spoustu psiny.“

Zasáhl jsem citlivé místo. Tvrdě sevřela ústa a do obličeje se jí vehnal ruměnec.

„Chcete říct, že abyste přežil, nepotřebujete vyženit peníze, ano?“ Div mě neprobodla pohledem.

„Rámcově by se to tak dalo říct.“

„Ale tisíc dolarů by vám bodlo, vidíte?“

Byl na ni nádherný pohled, ale zůstatvat s ní bylo jako hrát si s ohněm a pro danou chvíli jsem měl všech Cerfů plné zuby. Vstal jsem.

„Lituju, paní Cerfová, ale nejsem na prodej. Musím myslet na práci. Nebude zaplácena tak skvěle, ale dost na to, abych byl spokojen. Nezrazuju své klienty. Vymstilo by se to. Může se stát, že jednoho dne budete chtít, abych pomohl já vám. Jak by se vám líbilo, kdybych vás shodil?“

Zhluboka se nadechla, ale po chvílce úsilí se jí podařilo opět rozsvítit úsměv.

„Máte plnou pravdu,“ řekla, „bráno z tohoto hlediska jsem sem asi vůbec neměla chodit, ale nikdo nemá rád, když ho někdo špehuje, jako by byl kriminálník.“

Nežli jsem stačil vymyslet odpověď na tuhle narážku, dodala vesele: „Ta sklenička byla jedna báseň, mohl byste mi nalít ještě jednu?“

Zatímco jsem připravoval pití, vstala a přešla k pohovce, které říkám rezervní kanape. Byla to velká pohodlná sedačka, kterou jsem koupil při jednom výprodeji v domnění, že by se mohla někdy hodit, a v průběhu let se také čas od času hodila, někdy víc než skvěle. Anita se posadila a zvedla

nohy, přičemž se jí dlouhá široká sukniě vykasala. Z místa, kde jsem stál, jsem jednu nohu oblečenou v punčoše viděl až ke kolenu.

Přinesl jsem jí skleničku.

„Máte pěkně vyhrnutou sukni,“ upozornil jsem ji. „Je to samozřejmě vaše věc, ale nechci, abyste nastydla.“

Srovnala si sukni, jak se patřilo. Mít její oči tesáky, zakousla se do mne.

„Nechci vás honit, paní Cerfová,“ pokračoval jsem, když jsem jí podával skleničku, „ale než zhasnu krám, čeká mě ještě spousta práce.“

„Je čas na práci a čas na hry,“ prohodila. „Vy si nikdy nehrajete?“

„Jistě, ale nikdy ne s manželkami svých klientů. Možná mi nebudete věřit, ale tolik se zas netřesu na to, abych zničehonic natáhl brka.“

„Kašle na mě,“ řekla s pohledem upřeným do sklenice, „a já na něj taky.“ Náhle zvedla oči a četl jsem v nich výzvu jasnou jak na plakátě. „Ale vy se mi líbíte. Pojdte si ke mně sednout.“ Popleskala pohovku.

Málem jsem poslechl.

„Dnes večer ne,“ pravil jsem. „Musím pracovat. Je čas, abyste šla domů.“

Zkoušela to pěkně, to jí musím přiznat. Když položila sklenici a vstala, v úsměvu se stále zračilo pozvání. Přiblížila se ke mně a mne ovanula vůně parfému.

„Ještě nikam nemusím,“ prohlásila a zlehka mi položila ruku na paži.

„Pokud chcete, můžu se chvíličku zdržet.“

Stačilo udělat krok a obejmout ji. Byl to přesně ten pohyb, o jakém se vám zdává, pokud vás takové sny navštíví, a rovněž přesně to správné děvče.

Laskavě jsem ji poplácával po zápěstí. Bylo mi jí líto a litoval jsem i sebe.

„I kdybyste zůstala, stejně bych vám neřekl, co chcete vědět. Zeptejte se Cerfa. Možná z něj vytáhnete pravdu. Mně skončila služba a v takovou dobu nechci klienty ani vidět. Buďte hodná holka a jděte domů.“

Úsměv nezmizel, avšak oči jí ztvrdly.

„Rozmyslete se,“ řekla a zavěsila mi paže kolem krku. Než jsem ji stihl zarazit, a že jsem se dvakrát nepokoušel, líbala mne. Rty měla chladné a zkušené a možná několik vteřin jsme tak stáli, jako bychom byli na konci sil. Podle mého názoru jediná cesta byla v poslední chvíli ji odstrčit, abych ukázal, s jakým chlapíkem nezdolné vůle a s dokonalým ovládním má co do činění, jenomže něco se jaksi zvrtilo: vypadl jsem z role a zapomněl ji odstrčit. Zjistil jsem, že ji vášnivě líbám na ústa a lámu v pase a rukou podpírám v kříži.

Uměla líbat jaksepatří, její ruce mne v zátylku chladily a slabé úpěnlivé vzdechy se mnou cvičily tak, jak se mnou nic jiného nezacvičí.

Už jsme byli na gauči a já cítil, jak mi dýchá na hrdlo a rukou mi šátrá pod košilí, hladí mne na prsou. Jenomže těsně předtím, nežli jsem byl poražen docela, jsem na ni mrkl, kdy to nečekala. Studený, vypočítavý výraz v těch široce posazených šedých očích byl jak facka. Odtrhl jsem se, vstal a pokoušel se srovnat dech. Dlouhou dobu jsme na sebe upřeně zírali.

„Budeme si to muset zkusit ještě jednou, až mě váš manžel vyplatí,“ řekl jsem trhaně, jako kdybych běžel několik kilometrů do kopce. „Jsem daleko uvolněnější, když mne nic nesvazuje. Pojdte, dovedu vás k vozu.“

Místo na mne upřela oči na koberec, znovu nasadila náznak úsměvu a večerní kabelku sevřela tak pevně, až jí zbělely klouby. Seděla tak možná deset vteřin, potom vstala.

„Dobře,“ prohlásila náhle. „Jestli chce rozvod, má ho mít, ale jenom podle mých podmínek, a že bude cvakat. Řekněte mu, že nemá smysl dávat mne špehovat. Tak snadno mě nedostane, a můžete mu taky říct, že jsem si ho vzala jen kvůli tomu, co z něj můžu vyrazit, a kdybych byla věděla, že se z něj vyklube tak děsný otrava, nekoupil by si mne ani za všechny peníze, co má.“ Nezvýšila hlas, veškerý hněv a podrážděnost dokonale ovládala. „Můžete mu říct, že když už chce někoho sledovat, měl by si dát radši majzla na tu zapšklou mrchu, co je jeho dcera. Bude se divit.“ Zničehonic se rozesmála. „A co se vás týče – neměl byste být takový psí čumák. Nevíte, o co přicházíte,“ a stále s pochechtáváním přešla pokoj, rozhrnula závěsy a do tmy prostírající se pod dřevěnými schůdky odnesla sebe i diamanty.

5.

Telefon vyzváněl zběsile jako hasičská siréna a vytrhl mne z hlubokého spánku tak prudce, že jsem div nepřevrhl postel.

Zašmátral jsem po vypínači, rozsvítil, a když jsem hrabal po sluchátku, mrkl jsem na hodiny na nočním stolku. Byly čtyři minuty po třetí.

„Jsi to ty, Malloyi?“ štěkl mi hlas do ucha. „Tady je Mifflin, policejní velitelství. Opuště, že tě budím, ale jeden chlápek právě přivlekl kabelku, která patří Daně Lewisové. Dana pracuje pro tebe, vid’?“

„Nebudíš mě proto, abys mi právě tohle sdělil, že ne?“ ječel jsem.

„Nevyváděj. Volali jsme slečně Lewisové, ale nikdo nezvedá telefon. Navíc je tu jistá špatěnka. V písku, kde kabelku našli, jsou stopy krve. Aspoň to ten chlápek tvrdí. Já tam jedu. Myslel jsem, že bys chtěl jít se mnou.“

V tu chvíli jsem se probudil.

„Kde tu kabelku našli?“

„V písečných dunách asi půldruhého kilometru od tvého baráku. Jsem tam za deset minut a vyzvednu tě.“

„Dobře,“ řekl jsem, praštil sluchátkem do vidlice a vyhrabal se z postele.

Ve chvíli, kdy jsem byl oblečený, jsem slyšel, jak před bungalovem zastavuje auto. Zhasl jsem a seběhl k vrátkům. Mifflin a dva policisté v uniformě na mne čekali ve velkém radiovoze.

Mifflin byl menší pořizek s povadlým a zarudlým obličejem a nosem jako šiška kytu. Byl to dobrý, nesmlouvavý policajt a čas od času jsme spolu pracovali. Měl jsem ho rád a on mi také zrovna nešel po krku, a kdykoli jsme mohli, navzájem jsme si pomohli.

Otevřel dveře u auta, a jakmile jsem byl uvnitř, řidič se vyřítit po silnici k moři.

„Možná jde o falešný poplach,“ začal Mifflin, když jsem se vedle něho uvelebil, „ale myslel jsem, že bys u toho chtěl být. S těmi krvavými skvrnami jde možná jen o blábol, ale ten chlápek o nich mluvil naprosto přesvědčivě.“

„Co tam v tuhle hodinu vůbec dělal?“

„Šmíroval. Známe ho, je to jeho oblast. Jmenuje se Owen Leadbetter. Je trochu na hlavu. Špehuje milenecké páry a předstírá, že pozoruje ptáky. Je však naprosto neškodný. Dobře ho známe. Mouše by neublížil.“

Zabručel jsem. Mouchy mi mohly být ukradené.

„Byla slečna Lewisová ve službě?“ zeptal se Mifflin.

„Bohužel neví,“ odpověděl jsem obezřetně.

Když jsem řekl Cerfovi, že mu zaručuji diskrétnost, myslel jsem to vážně. Stanovil jsem si pravidlo, že ať se děje, co se děje, dokud klient nedovolí, nikdy jeho jméno nevyslovím.

„Jsme tady,“ ozval se náhle řidič. „Povídal, že je to u prvního přesypu.“

„Správně. Zapni světlomet, Jacku, abychom viděli, kam šlapeme.“

Vyskočil tenký, ale silný paprsek pomocného reflektoru a nasvítit před námi pruh písečných dun. Ztracený, opuštěný kout. Tu a tam rostly v písku roz-cuchané, odrané chumáče křoví. Napravo jsme v dálce slyšeli, jak moře bije do útesů; vál ostrý vítr, občas nabral hrst písku a roztočil ji v rychlém víru.

Vystoupili jsme.

„Ty zůstaň tady, Jacku,“ nařídil Mifflin řidiči. „Až zavolám, zaměř světlo na mne.“ Podal mi baterku. „Budeme se držet spolu a ty, Harry, začni prohledávat napravo. My dva jdeme doleva.“

„Proč jsi s sebou nezval Leadbettera?“ zeptal jsem se, když jsme se brodili v sypkém písku. „Mohli jsme si ušetřit čas.“

„Nechtěl jsem, aby nás otravoval. Nemáš představu, jak mu jedou stávida, když se do něčeho zakousne. Označil nám místo hromádkou kamení. Nebude těžké ji najít.“

Nebylo. Hromádku kamení jsme našli ani ne dvě stě metrů od vozu.

Mifflin zavolal na řidiče a ten zaměřil světlomet k nám. Ustoupili jsme a prohlíželi terén. Písek byl místy udupán, ale přece jen byl moc uvolněný, než aby zachoval stopu. Vedle hromádky kamenů byla červená skvrna. Vypadala jako krev, mouchám se zřejmě líbila a mne naplnila pocitem prázdnoty. Dana byla výborné děvče. Hezkou dobu skvělý kamarád.

„Vypadá to, jako by se tu někdo motal,“ podotkl Mifflin a postrčil si kloobouk do týla. „Jenže hledat v písku otisky je na kočku. Tohle je krev, Vicu.“

„Ano,“ přitakal jsem.

Dorazil k nám druhý policista – Harry.

„Když není nikde tady, bude támhle,“ usoudil a ukázal baterkou k velkému shluku křoví. „K roští vedla stopa, ale někdo ji zahladil.“

„Mrknem se,“ řekl Mifflin.

Když se ti dva vydali pískem mezi křoviska a začali je prohledávat, já zůstal. Pozoroval jsem, jak jasné paprsky baterek slídí mezi tlustými větvemi, a hlavu jsem měl prázdnou.

Najednou se oba prudce zastavili a viděl jsem, jak se sklánějí. Vytáhl jsem cigaretu, sevřel ji okoralými rty, ale zapomněl si ji zapálit. Skláněli se minutu, možná víc. Mně se zdálo, že celý rok. Pak se Mifflin narovnal.

„Hej, Vicu,“ volal. Hlas mu zněl ostře. „Našli jsme ji.“

Zahodil jsem nezapálenou cigaretu a prkenně zamířil po písku k nim.

V tvrdém světle baterek vypadala jako panenka. Ležela na zádech, vlasy, oči i ústa plné písku. Byla nahá jak moje dlaň a vepředu měla roztříštěnou lebku. Rukama, které ve smrti ztuhly, si zakrývala obličej. Podle toho, jak byla podrápaná a odřená od písku, ji někdo táhl za nohy obličejem dolů a pohodil ji tu jako pytel smetí, stejně bezcitně. Z hrůzy, v níž jí strnul obličej, mi běhal mráz po zádech.

Kapitola druhá

1.

Když jsem vycházel z policejního velitelství, začal se nad střechami mrakodrapů hlásit šedý úsvit. Bylo za pět minut šest. Případal jsem si tak utápnutý, že bych mohl chodit kačeně pod ocasem. Zatímco policejní havrani přemísťovali Danu, spojil jsem se s Paulou. Žádala, abych se hned, jak skončím s policií, vydal k ní do bytu, a já slíbil, že přijdu. Podle hlasu mi bylo jasné, jak je otřesená, avšak oba jsme šetřili slovy. Uvědomovali jsme si, že mluvíme prostřednictvím policejní ústředny a každé naše slovo určitě sleduje pěkně našpicované ucho.

Mifflin se mne ptal na všechno možné, ale dokud jsem se nezmínil o Cerfovi, nemohl jsem mu nijak pomoci, a já se o Cerfovi nezmínil. Prohlásil jsem, že nemám tušení, proč Danu zastřelili, a že pro mne žádný úkol neplnila. Zkoušel to od Adama znovu a znovu, ale nebylo mi to nic platné. Nakonec pravil, že až se dostaví policejní kapitán Brandon, budu muset všechno zopakovat jemu, a že se mi dopoledne ozvou. Prohlásil jsem, že budu k dosažení, a vykročil jsem ke dveřím. Zřejmě se mu nechtělo mě pustit, ale neměl důvod dál mne zdržovat.

Když jsem scházel po schodech, policista u vchodu se na mne přísně zamračil. Nic osobního. Policisté v Orchid City jsou vybíráni tak, aby byli drsní. Zašklebil jsem se na něj také a šel na konec ulice. Tam jsem si chytil taxi a dal se odvézt k Paulině bytu na Park Boulevardu.

Když mi otevřela, podivil jsem se, že je oblečená a upravená jako růžička. „Pojď dál,“ řekla. „Mám pro tebe kávu. Dám krk, že ji potřebuješ.“

Paula byla vysoká roztomilá tmavovláška s moudrýma, klidnýma hnědýma očima a ústy věcnými a nesmlouvavými jako pastička na krysy. Bystře chápala, nikdy nebylo třeba nutit ji k práci, byla vyrovnaná a musím říct, že právě tato síla charakteru za dobu, co jsme spolu pracovali, způsobila, že jsem po ní nikdy nevyjel, i když jsem jednou nebo dvakrát byl v pokušení. Příčina tkvěla možná v tom, že jsme spolu pracovali už za války. Byla šifrantkou u útvaru O. S. S., kde jsem s hochy od rozvědky sloužil i já. Právě ona mne dokopala, abych založil Služby všeho druhu, a na prvních šest měsíců mi do začátku půjčila peníze. Za pět let jsme spolu prožili dobré i zlé. Znali jsme své nejlepší i nejhorší stránky. Dostal jsem se

tak daleko, že už jsem v ní neviděl děvče, ne proto, že by nebyla přitažlivá, to byla, ale oba jsme o sobě věděli příliš mnoho, než abychom si začínali nějaký milostný román, a Paula dokázala být tak dokonale kousavá, že kdybych se já nebo někdo jiný z mládenců o něco pokusil podruhé, hned v zárodku by nás utřela. Ale právě proto jsme spolu skvěle vycházeli.

„Kafe pusť z hlavy,“ řekl jsem. Z šoku, který jsem zažil, když jsme našli Danu, mi nervy ještě pořád hrály. „Chci, abys rychle zašla domů k Daně. Třeba nechala v bytě kopie hlášení. Já musím za Cerfem.“

„Klid, Vicu,“ zarazila mne chlácholivě. „Všechno je zařízeno, já jsem se právě od Cerfa vrátila a u Dany v bytě je zrovna Benny.“

„Mohlo mě napadnout, že všechno rozjedeš,“ poznamenal jsem a sedl si. „Takže tys byla za Cerfem. Byl vzhůru?“

„Ne, ale rychle vyskočil,“ pravila a nalila velký hrnek kávy. Přešla ke kredenci, sáhla po karafě brandy a cvrnkla si do kávy lžiči šnapsu. Byl to jeden z jejích vrtochů. Soudila, že černá káva povzbuzuje víc než whisky. „Je to hrůza, Vicu. Chudák děvče...“

„Ano,“ řekl jsem. „Co povídal Cerf?“

„Vyvádí jak šílenec. Neřekl policii, že pro něj Dana pracovala?“

„Ne. Zacpal jsem Mifflinovi pusu, ale nevím, jak dlouho potrvá, než na něco kápne. Mifflin není žádný trouba. Cerf nás z mlčenlivosti samozřejmě nevyváže?“

„Kdeže!“ potvrdila Paula a nalila si druhý šálek. „Kdybychom řekli policii, že si nás Cerf najal na špehování manželky, mohli bychom asi firmu zabalit.“ Zopakovala si rituál s brandy a sedla si naproti mně. „Přísahá, že cokoli řekneme, on popře, a jakmile promluvíme, nechá nás žalovat pro pomluvu.“

„Moc mu nevdá, že my se rovnou řítíme do trestného činu spoluviny, co?“

„Ovšemže ne.“

„No co, zaručili jsme mu mlčenlivost, nemůžeme couvnout. Nelíbí se mi to, Paulo. Při tomto pravidle jsme neměli v úmyslu krýt vraždu.“

„Napadá tě, proč ji zabili?“

„Nic kloudného. Mohla narazit na chlápka, který Anitu vydírá, a ten ji umlčel.“

„Jak ji zabili?“

„Pětačtyřicátkou ji skoro z patnácti metrů přímo do hlavy střelil někdo, kdo umí střílet. Mate mě jen, proč ji svlékli.“ Dopil jsem kávu a začal chodit sem a tam. „Toho vraha musíme najít, Paulo.“

„Chceš říct, že se do pátrání pustíme na vlastní pěst?“

„To si piš. Od nynějška do chvíle, než toho chlapa dostaneme, jinou práci

nebereme. Až ho budeme mít, budeme muset vyzkoumat, jak s ním zatočit, aniž bychom namočili Cerfa.“

„Nemohli bychom se svěřit Mifflinovi?“ zeptala se Paula. „Hrajete si do noty. Třeba by byl ochoten Cerfa nevyzradit.“

„Ani omylem. Musel by všechno ohlásit Brandonovi a víš dobře, jak nás Brandon miluje. Ne. Policii ani slovo. Chtěli by si pohovořit s paní Cerfovou. To Cerf nikdy nedopustí. Jestli prohlašuje, že odpřisáhne, že s námi nikdy nejednal, taky to udělá. Na jeho telefonát nemáme nejmenší důkaz. Zatím nám nezaplatil honorář, a jak to vypadá, taky nezaplatí. První kontakt byl jen po telefonu. Jediné, čeho bychom se od něj dočkali, by byla žaloba pro pomluvu, a ta by nám zlomila vaz.“

„Nelíbí se mi to, Vicu. Jestli policie vraha dopadne a vrah promluví, roznesou nás na kopytech.“

„Ano, ale nevím, jak by na něj mohli přijít. Nemají vůbec kde začít. Všechny nitky držíme v hrsti my, a právě proto musíme my to svinstvo spláchnout. Navíc se nás tahle vražda osobně týká. Nikdo nebude střílet do mých lidí a čekat, že vyvázne se zdravou kůží.“

„Kde tedy začneme?“

„Já si teď půjdu promluvit s paní Cerfovou.“

Paula zavrtěla hlavou.

„To nebude tak snadné. Zmizela.“

Zíral jsem na ni a u cigarety mi planě poskakoval plamínek zapalovače.

„Zmizela?“

„Chtěla jsem s ní mluvit, ale Cerf odmítl. Prohlásil, že se právě chystá odjet z města. Teď už je v tahu.“

„Musíme ji najít. Zná vraha.“

„Přesně to jsem Cerfovi říkala. Prohlásil, že paní Cerfová nic neví, a jakmile ji budeme obtěžovat nebo po ní začneme pátrat, zodpovíme se jemu.“

„Však my ji najdeme,“ řekl jsem tiše.

„Nebuď si tak jistý, že vrahem je vyděrač,“ pravila Paula. „Víme jen od Cerfa, že nějaký vyděrač existuje. Třeba se spřáhla s milencem.“

„Promluví si s dcerou. Ta má Anitu ráda jako vosinu někde a třeba si ráda popovídá.“

„To je nápad! Kdo bude další na řadě?“

„Ten chlápek, co našel kabelku: Owen Leadbetter. Nevím, jestli bychom měli nechat policii, aby z něj vytáhla rozumy, a ty potom vymáčknot z Mifflina, nebo jestli se za ním mám vypravit sám. Kdyby Mifflin zjistil, že něco vyšetřujeme, mohl by zvěřit podraz. Leadbetter by nás mohl shodit.“

„Třeba bys mu mohl zaplácnout pusku penězi,“ navrhla Paula. Podle jejího názoru jsou peníze všemocné.

„Jo. Zkusím to. Pak je tu ještě Barclay. Motal se kolem Anity a podle Danina hlášení se k sobě chovali jako dvě hrdličky. Zakutám trochu v jeho minulosti. Podle mého soudu by to mohl být náš člověk.“

„Jestli je za vším vyděrač,“ navázala Paula, „já bych tipovala Bannistera. Od té doby, co je tady, má prsty v každé špíně. Proč za ním především večer paní Cerfová šla a co jí tak naléhavě leželo na srdci? Kdybychom tohle zjistili, hned bychom byli o kus dál.“

„Nasadím na Anitu Kermana a Bennyho na Bannistera,“ rozhodl jsem a zapálil si novou cigaretu. „Kermana pověřím, aby prošťoural Anitinu minulost. Třeba najdeme něco, co nám píchne. Já se vydám a hodím řeč s Natalií Cerfovou.“

„Musíš si ale pospíšet, Vicu,“ řekla Paula. Byla klidná a vyrovnaná. Hned tak se nerozsypala. „Jestli policie najde vraha dřív než my...“ Žalostně protáhla tvář.

Zvonek u hlavních dveří se rozřinčel tak pronikavě, že jsme sebou oba trhli.

„Možná policajti,“ usoudil jsem a vstal.

„Spíš Benny,“ opáčila Paula. „Řekla jsem mu, aby přišel, hned jak prohledá Danin byt.“

Zamířila k hlavním dveřím a za chvíli se vrátila s Bennym. Vždycky rozjařený obličej teď byl kus kamene.

„Zkus šlápnout na pedál, Vicu,“ řekl a zavřel dveře. „Toho hajzla, co ji zabil, musíme najít. Odrovnalo mě to. Jedno z nejmilejších děvčat, s jakými jsem kdy makal.“

„Objevil jsi něco, co by s vraždou spojovalo Cerfa?“ přerušil jsem jej ostře. Benny se srovnal.

„Jasně,“ odušil. „Našel jsem její knihu hlášení a opis poslední zprávy. A ještě něco. Nevím si s tím rady. Ta věc jí nemůže patřit. Našel jsem to pod matrací.“ Z kapsy vylovil a před očima nám zahoupal brilantovým náhrdelníkem Anity Cerfové.

Šli jsme s Bennym na snídani k Finneganovi. Třebaže bylo teprve pár minut po půl osmé, Kerman už tam seděl a netrpělivě nás vyhlížel. Když jsme si

sedli ke stolu, odlepil se od baru Finnegan, chlap jako hora s obličejem samý šrám a jízvu z nesčetných rvaček, kterými prošel, a zamířil k nám.

„Příšerná záležitost, pane Malloyi,“ řekl, když se naklonil, aby nám oťel stůl. „Zrovna jsem četl noviny. Bude se nám stýskat. Tušíte, kdo to má na krku?“

„Ne, Miku, ale přijdeme na to,“ odpověděl jsem. „Dej nám pár vajíček se šunkou a kotel kafe. Musíme šrotit.“

„Samozřejmě,“ přitakal. Pod šedou flanelovou košilí se mu napjaly svaly div mu nepopraskaly švy na ramenou. „Kdybych mohl v něčem píchnout...“

„Děkuju, kdyby se něco objevilo, dám ti vědět.“

Když byl v půli cesty do kuchyně, vybuchl Kerman netrpělivě: „Co chceš dělat?“

„Začneme na tom pracovat všichni tři, Jacku. Musíme všechno spláchnout bleskem a hladce a Cerfa vynechat.“

„To bude paráda, až nás Brandon načapá,“ podotkl Kerman a potřásl hlavou. „Já věděl, že tahle záruka mlčenlivosti nás jednou přivede do maléru. Kde začneme?“

„Na jeden nebo dva dny máme vodítek až nad hlavu. Nemyslím si, že by se Mifflin měl vůbec čeho chytit, ale je to klikař a třeba něco vyštárá. Musíme sebou hodit. Celý případ má řadu volných nitek. Nejpodivnější je Anitin náhrdelník pod Daninou matrací.“

„Pod matrací?“ zopakoval Kerman a hodil očima po Bennym.

„Jo,“ potvrdil Benny. „Slídl jsem po bytě, postel se mi zdála rozházená, takže jsem zvedl matraci a náhrdelník tam ležel. Vic tvrdí, že patří té Cerfově pizdě.“

„Anita za mnou včera večer přišla a měla náhrdelník na krku,“ pravil jsem a vylíčil jim celou Anitinu návštěvu. „Soudím, že náhrdelník má cenu takových dvacet táců, ne-li víc. Na něm začne pracovat Ed. Musíme zjistit, jak se dostal k Daně do bytu.“

Zmlkl jsem, protože Finnegan přinesl talíře s vejci a šunkou.

„Rád bych poslal kytky, pane Malloyi,“ pravil, když nám servíroval talíře. „Řeknete mi, kdy bude pohřeb, vidíte?“

Zmiňovat se o Daně v souvislosti s pohřbem bylo jako rána do vazy, ale věděl jsem, že Finnegan má dobrou vůli. Slíbil jsem, že mu termín sdělím, a z duše si přál, aby vypadl. Nakouzl něco dalšího, ale Benny do něho přátelsky šťouchl a doporučil mu, aby už sakra padal.

„Já vím, jak vám je, pánové,“ zakončil Finnegan smutně. „Cítím se zrovna tak. Byla milé děvče.“ A vrátil se k baru, odtamtud nás sledoval, tu a tam potřásl hlavou a pěkně nám šel na nervy.

„Chci, abys prověřil každý Danin krok,“ nařídil jsem Bennyemu a otočil se k Finneganovi zády, aby na mne neviděl. „Až do chvíle, kdy byla zastřešena. Promluv si s portýrem v L'Étoile. Třeba ji zahlédl; ale o paní Cerfově se nezmiňuj. Máš tušení, co měla Dana na sobě?“

„Když jsem tam byl, prověřil jsem celou skříň,“ odpověděl Benny s plnou pusou. „V šatníku chybělo modré sáčko a sukně, které vždycky nosila. Počítám, že si vyšla právě v tom kostýmu.“

Kerman si nalil šálek kávy a podal mi konvici.

„Co jsi udělal s brilianty?“

„Zatím jsem je zamkl v kanceláři do trezoru. Použiju jich jako páky, až budu tlačit na Cerfa. Teď ráno za ním jdu.“

„A co chceš, abych udělal já, Vicu?“

„Vydej se za Leadbetterem. Podle Miffлина je tenhle chlápek cvok – šmírák, kterého baví jen čumenda. Možná viděl víc, než kolik vytlachal policii. Sežeň ho. Kdybys měl dojem, že mu rozváže jazyk složená bankocetle, dej mu ji. Je mi jedno, kolik to bude stát. Chci výsledky.“

„Dobře,“ přikývl Kerman. „Vypravím se za ním, ale nemohu se zbavit pocitu, že začínáme z nesprávného konce.“ Odstrčil prázdný talíř a zapálil si. „Dodneška z té mrchy Cerfově někdo vyrazil třicet tisíc dolarů. To je fůra peněz, a všechny jen kvůli tomu, že má nenechavé prsty. Jenomže když připustíme tenhle náhled, pak dáma, která možná opravdu nedokáže ovládnout prsty, se bude spíš snažit ranec vyhozených peněz utajit. Proč by tedy vyděrač zabíjel Danu?“

„Třeba se chystal na velkou ránu, poprvé si řekl o pět tisíc, pak zvedl sumu na deset a nakonec na patnáct. Třeba se zrovna chystal vyrazit z Anity pořádný balík a Dana se mu připlétla do cesty.“

„Ale proč by ji zabíjel?“ opakoval zamračeně Kerman. „Dokud neshodila Anitu, nemohla Dana nikomu překážet. Nebyl důvod brát jí život. Tohle mi motá šišku.“

„Ano,“ přiznal jsem a hned jsem dostal nápad. „Máš pravdu, myslím, že jsi uhodil hřebík na hlavičku, Jacku.“ Odstrčil jsem židli, ukradl Kermanovi cigaretu a zapálil si. „Možná tu máme další hledisko. Hele, jestli Barclay a Anita byli milenci a Dana jim na to přišla v době, kdy prověřovala naši stopu k vyděrači, mohl ji Barclay umlčet, aby je nemohla prásknout. To by dávalo smysl.“

„Ale nedává,“ řekl Kerman. „Proč by ji zabíjel? Barclay má přece peněz dost, ne? Kdyby to mysleli vážně, stačilo, aby se Anita s Cerfem rozvedla a vdala se za Barclaye. Proto nemusel Barclay Danu zabíjet.“

„Jo,“ řekl jsem a zamračeně na něm zůstal viset pohledem.

„Docházíme k závěřům moc hopem.“ pokračoval Kerman. „Jelikoř Dana sledovala Anitu a zničehonic byla zavražděna, soudíme, že ji někdo zastřelil, protože objevila něco, co s Anitou souvisí. Vražda nemusí mít vůbec nic společného s Cerfovými.“

„Prokristovy rány!“ vyhrkl jsem. „Tomu sám nevěříš. Proč by ji jinak někdo vraždil? Neměla na světě jediného nepřítele. Proč asi byla v těch dunách, když nešpehovala Anitu?“

„Kde bereš jistotu, že tam Anita byla?“ zeptal se Benny.

„Říkal jsem vám to. Přišla ke mně asi v půl jedenácté. Danu našli kilometr a půl od mé chatrče. Podle mne se tam Anita vypravila poté, co odešla ode mne, aby se sešla s vyděračem. Myslím, že Dana ji sledovala, i když Anita byla přesvědčená, že jí zdrhla. Víte, jak se Dana vyznala. Tu hned tak někdo nesetřásl. Počítám, že visela Anitě za patami až na její rande, narazila na vyděrače, ten zjančil a zastřelil ji.“

„Napadlo tě, že ji mohla zastřelit Anita?“ nadhodil Kerman.

Přikývl jsem.

„Ano, ale moc se mi ta myšlenka nelíbí. Ženy si nepotrpí na tak velkou zbraň, jako je pětačtyřicítka. Nemyslím, že by ji Anita vůbec zvládla, a navíc není vražedný typ.“

Pochybovačně vtáhl tváře, zavrtěl hlavou a pokrčil rameny.

„No, já ji neviděl,“ řekl. „Dobrá, co dál? Kde přišla Dana k náhrdelníku? O tom jsme ještě nemluvili. Máš nějakou představu?“

„Ano, ale je to jen nápad. Co když někdo náhrdelník Daně do bytu podstrčil? Co když někdo chtěl, aby se policie dozvěděla, že Anita má s Daninou smrtí něco společného? Nebyla by to chytrá cesta? Náhrdelník se dá snadno vystopovat. Kdyby jej nenašel Ed, kápla by na něj policie, a jakmile by policajti zjistili, že patří Anitě, naklusali by za ní jedna dvě.“

„Chytré. Natalie Cerfová, hm?“

„Možná. Jenom mi to proletělo hlavou, ale jakmile mi Benny sdělil, že náhrdelník našel, hned se mi v hlavě objevila Natalie. Zavání to fintou jak hrom, ne? Natalie Anitu nenávidí a umím si představit, jak by jásala radostí, kdyby jí hodila na krk zločin vraždy.“

„Ona je však mrzák, ne?“ protestoval Benny. „Jak by se dostala k Daně do bytu? Je to ve čtvrtém patře a bez výtahu.“

„Netvrdím, že léčku nastrařila sama. Třeba za ni práci provedl někdo jiný. Jde jen o nápad, ale určitě stojí za úvahu. Ede, zjisti, jestli od jedenácti do tří v noci někdo neviděl nějakou osobu vstupovat do Danina bytu. Nemohlo to být dřív, protože když mne Anita navštívila, visel jí náhrdelník na krku.“

„Kdybychom tak mohli tu dámičku najít a přinutit ji, aby kápla božskou,“ prohlásil Kerman. „Půl díla by bylo v kapse.“

Vstal jsem.

„Já musím zmáčknout Cerfa. Ty zatím sežeň Leadbettera. Třeba Anitu či dokonce vraha v dunách zahlédl. Ede, ty víš, co máš dělat, vydej se k Daně do bytu, ale jakmile zmerčíš policii, nikde se nemotej. U oběda se tu sejdem a uvidíme, jak jsme pokročili.“

Rozloučili jsme se s Finneganem a vykročili po parkovišti každý ke svému vozu.

„Je nekřesťansky brzo, Vicu,“ prohlásil Kerman, když mrkl na hodinky. „Nejdeš za Cerfem hned, že ne?“

„Jasně že jdu,“ ujistil jsem ho. „Paula ho vytáhla z postele už v pět. Je vzhůru a čilý jako ryba. A navíc, čím kratší dobu mu nechám, aby nabral druhý dech, tím snadněji ho zmáknou. Tentokrát na něj vyrukuju tvrdě. Paula proti němu neměla žádnou zbraň. Já mám náhrdelník.“

„Ještě že tam jdeš ty,“ utrousil Benny a nastoupil do svého starého fordu. „Milionáři mají ve zvyku rány vracet. Až budeš chtít s někým zatočit, předhod' mi něco v sukních.“

„Mně taky,“ řekl Kerman s pochopením.

3.

Před hlavním vjezdem do Santa Rosy bloumal strážce. Široká tepaná brána byla zavřená a nezdálo se, že by dnes nějací hosté byli vítáni. Mládenec z ochranky nebyl moc vysoký. Lahvově zelený stejnokroj s čepicí s kšiltem mu fešácky padl. Otráveně a trochu zamyšleně, jako když kráva přezvykuje hrst sena, žmoulal mezi zuby a okusoval lesklý černý řemínek pod bradou.

Měl velice světlé vlasy a oči téměř bezbarvé, šedé nebo modré, mohli jste si vybrat. Byl hezký, ale v bledém obličejí měl tu naučenou drzost a sebe-důvěru, jaká mě dráždí. Bylo mu asi třiadvacet, ale zkušenost se na něm neblaze podepsala tak, že vypadal dvakrát starší. Něco v něm vypovídalo, že za svůj mladý život už stihl kolem sebe hodně kopat, sáhl si v bahně až na dno a spousta špíny se na něj lepí dodnes. Nebyl to mládenec, na jakého byste narazili u pingpongového stolu v Ymce, nebo typ hochy, kterého byste představili své přítelkyni i ve chvíli, kdy byste neměli na dosah pušku.

Zastavil jsem pár metrů před ním a nechal ho, aby si mne prohlédl. Ble-

dým očím nic neušlo. Podle toho, jak ohnul ret nad drobným chrupem, z toho, co viděl, velkého dojmu nenabyl.

Vypnul jsem motor a vystoupil z vozu.

„Můžu vjet dovnitř, nebo musím pěšky?“ zeptal jsem se tónem, jako když se seznamuji s novým parťákem.

Na dvou řadách chromovaných knoflíků zajiskřilo slunce. Lakovaná kůže na vysokých rukavicích odrazila flíčky bílých mraků. Vysoké boty se mu blýskaly, že jsem se v hranatých špičkách mohl alespoň dílem zhlížet jako v zrcadle – oslnivý mládenec; oslnivý a falešný jako briliant ze štrasu.

„O co jde, Macu?“ řekl unyle. Hlas mu zněl, jako když po železe jezdí pilník.

„Ptal jsem se, jestli můžu dovnitř vjet, nebo musím pěšky,“ opakoval jsem. Zamyšleně přežvykoval řemínek u brady a očima mě přejížděl nahoru a dolů.

„Ani tak, ani tak,“ odpověděl a opřel se o zeď, jako kdyby noc byla příliš dlouhá a dala mu zabrat. „Vypadni odsud, Macu. I se svou károu.“

„Dnes ráno ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Musím si něco vyřídit s tvým šéfem. Jmenuju se Malloy. Hod' sebou, chlapče, a tu zvěst mu předej. Přijme mě.“

Stáhl si jednu rukavici, rozepjal klopou na pravé horní kapse a vytáhl zlatem zdobenou tabatěrku a zapalovač. Vybral si cigaretu, zapálil, šoupl pouzdro nazpátek a dal si šluka. Kouř vyfoukl úzkými dírkami u pršinosu. Bledýma očima se nepřítomně díval kamsi do dálky a na úzkých rtech mu naskočil zasněný úsměv.

„Nikdo není doma,“ prohlásil s pohledem stále upřeným ke vzdálenému oceánu, jako by se divil, že tam moře stále je. „Vlez si do své popelnice, Macu, a zmizni.“

„Jde o důležitou záležitost,“ řekl jsem, jako bych ho neslyšel. „Vyříd' šéfovi, že buď si promluví se mnou, nebo s policií – takže žádná sranda.“

Tím jsem ho na chvíli zřejmě zarazil. Odklepl si cigaretu dokonale upraveným nehtem na palci. Potom, jako by ho čin nijak nepotěšil, zamyšleně podupal špičkou elegantní boty do země. Ani to mu však nepomohlo.

„Starý pán asi před hodinou odjel,“ vypadlo z něho konečně. „Neptejte se mě kam, já nevím. Možná si vyrazil na výlet. A teď buďte hodný chlapec a vypadněte. Po ránu mám rád klid.“

Neměl jsem důvod mu nevěřit. Bylo mi však jasné, že přinutit ho, aby mi bránu otevřel, by se mohlo podařit leda tanku s kulometnou rotou. Dalšími spory bych jen marnil čas.

Nastoupil jsem do vozu a nastartoval.

Sledoval, jak se otáčím do protisměru, a když jsem odjížděl, otevřel polovinu brány, vešel, zamkl za sebou a zmizel ve strážním domku.

Kolem dlouhé zdi, která obepínala celý pozemek, jsem jel až na roh, tam jsem stočil volant, kopíroval zeď pár metrů po trávníku, tak aby auto nebylo od hlavního vchodu vidět, pak jsem zhasl motor a vystoupil.

Zeď byla asi dva a půl metru vysoká. Na takovou si nemusí dělat zuby jen akrobat. Vyskočil jsem a přehoupl se přes ni na jeden pokus a přistál v nakypřené, úrodné půdě květinového záhonu.

Bylo už málem devět, ale velkou nadějí, že bych mohl narazit na Natalii Cerfovou, jsem neměl. Nezapůsobila na mne jako člověk, který se rád rousá bosýma nohama v trávě, ale říkal jsem si, že když už jsem tady, proč se nerozhlédnout. Pořád ještě byla šance, že tu někde je Anita; sídlo bylo stejně dobrá schovávačka jako kterékoli jiné místo.

K domu byl hezký kousek procházky. Dal jsem si na čas a co chvíli jsem se ohlédl. Nijak jsem netoužil znovu padnout do spárů tomu vykukovi od brány. Něco mi říkalo, že kdyby vyrazil, jen těžko by se dal zastavit.

Obešel jsem bazén, v němž by klidně mohl kotvit parník. Byl samá voda, nic než voda, ale s tím jsem nic nenadělal a zamířil jsem k budově. Cesta vedla podél pěšinky s gumovým kobercem, který tu byl podle mého soudu položen proto, aby si plavci nemuseli na rovince, která obklopovala dům, nazouvat boty.

K průčelí, kde nebylo vidět jediné známky života, jsem se dostal schován za vysokými rododendrony.

Shlížela na mne jen řada blýskavých okenních skel. Nikdo nevyhlédl. Dům byl tichý a bez života jako malá hopsanda v čase vstávání.

Vyšel jsem z křoví a vykročil na vydlážděné prostranství. Na rozlehlé, holé ploše jsem si připadal stejně podezřelý jako chlap, který na hasičské schůzi řve „Hoří!“. Na šterku nestál jediný vůz, neculil se na mne ani jeden filipínský šofér a žádný vznešený komorník se nesháněl po mém klobouku. Sebral jsem patřičnou dávku odvahy, abych po špičkách přetápal po celém prostranství až k ložii, a nahlédl dovnitř.

Zahalená do modrého kimona seděla v kolečkovém křesle, na nohou zlaté opánky ozdobené pštrosím peřím, na kolenou podnos. Kousala máslem pomazanou topinku a netečně hleděla před sebe. Měla ten smutný, opuštěný výraz, jaký se lidem vkrade do tváří, když si myslí, že nikde kolem není živáčka a oni jsou nadlouho vydáni samotě.

Na nohy jí padl můj stín. Nezvedla hned oči. Smutek vytlačil ustaraný výraz, pěkně tvarovaná ústa se pevně stáhla a topinka putovala na ták. Neo-točila hlavu, jen zvedla víčka a stočila pohled mým směrem.

„Zdravím vás,“ řekl jsem a smekl. „Jmenuju se Malloy, pamatujete se na mne?“

„Co tu děláte?“ chtěla vědět a narovnála se napjatá jak struna na houslích, oči plné hněvu.

„Chtěl jsem vidět vašeho otce,“ sdělil jsem jí a opřel se o sloup, tak abych pro případ, že by přiklusaly nějaké posily, viděl na celé prostranství. „Je tu někde?“

„Mills vás pustil?“ zeptala se. Bylo až s podivem, jak nesmiřitelné oči mohlo mít děvče v jejím věku.

„Mills je ten vykuk, co postává u hlavního vchodu? S těmi nablýskanými knoflíky?“

Sevřela pevně ústa a na propadlých bledých lících jí naskočily červené skvrny.

„Jak jste se sem dostal?“ zeptala se zlostně.

„Přelezl jsem zeď,“ vysvětlil jsem. „A víte co, nebudeme si takovéhle krásné ráno kazit hádáním. Chtěl bych vidět vašeho otce.“

„Není tady. Ráčil byste vypadnout?“

„Třeba bych mohl prohodit slůvko s paní Cerfovou.“

„Ani ta tu není.“

„To je malér. Mám její briliantový náhrdelník.“

Lžička, s kterou si pohrávala, padla na talířek. Viděl jsem, jak zařala pěstičky

„Vypadněte laskavě!“ zvedla hlas a naklonila se v křesle.

„Jenomže já bych rád ten náhrdelník vrátil. Má velkou cenu. Nemohla byste mi říct, kde paní Cerfovou najdu?“

„Nevím, kde je, a je mi to jedno,“ zavřískla a rozklepaným prstem mne vykázala k hlavní bráně. „A teď vypadněte, nebo vás dám vyhodit!“

„Nerad bych obtěžoval,“ řekl jsem. „Ale věci jsou daleko vážnější, než tušíte. Váš otec si najal jednu mou pracovníci, aby paní Cerfovou sledovala. Tu dívku při sledování zavraždili. A v jejím pokoji se našel náhrdelník paní Cerfové.“

Prudce se otočila, abych jí neviděl do obličeje, natáhla se pro brašničku na saky paky, zalovila v ní a podala si tabatěrku a zapalovač. Stále otočená si nepřítliš klidnou rukou zapálila.

„Záležitosti paní Cerfové mne vůbec nezajímají,“ řekla mnohem tišeji a pokorněji. „Říkala jsem vám, abyste šel.“

„Myslel jsem, že by vás třeba zajímalo, že policie náhrdelník neobjevila,“ prohodil jsem jakoby nic. „Kdybyste mi řekla, kde zastihnu paní Cerfovou, rád bych ji uklidnil.“

Prudce zvedla oči, s tváří tak bezvýraznou a bílou jako čerstvě vyprané prostěradlo. Už se nadechla, že něco poví, ale pak se zarazila, oči se jí

stáhly do štěrbín a vypadala jako kočka, která postřehla nějaký pohyb a ví, že je blízko myš. Otočil jsem se na podpatku.

Ten vykuk Mills stál několik metrů napravo ode mne, černé vysoké rukavice zatáté v pěst, zatím volně připravené u štíhlých boků. Lehce se bavil a vypadal podobně, jak by se asi tvářil slavný Joe Louis, kdyby mu dal jednu do nosu trpaslík: naprosto sebejistě, až příliš sebejistě; s takovou dávkou sebevědomí, která vás přinutí hádat, co přijde, a probudí ve vás touhu mít namísto holých pěstí v ruce zbraň nebo aspoň klacek.

„Tady jsi, kámo,“ řekl. „Měl jsem dojem, že jsem povídal, aby ses vypařil.“
„Vyprovoďte ho z pozemku!“ štěkla na něj Natalie velitelsky jako hrdinka viktoriánského románu. „A už ať se tu víc neobjeví!“

Mills na mne po očku zašilhal. Tenké rty se mu trochu zvlhnily.

„Neobjeví,“ odtušil znuděně. „Vemte jed. Pojď, kámo, cestou k bráně hodíme řeč.“

Podíval jsem se na Natalii, avšak ta už si znovu potírala topinku máslem, ztratila zájem, v obličejí opět onen smutný, vyprahlý výraz. Kdyby někdy udělovali Oscara za vyhazov, museli by jí cenu přiznat všemi hlasy.

„Nechci vás dál otravovat,“ obrátil jsem se na ni ještě jednou, „ale kdybyste mi řekla, kde zastihnu paní Cerfovou, ušetřila byste spoustu práce a potíží.“

S ohledem na pozornost, kterou mi věnovala, jsem mohl stejně dobře oslovit Velkou čínskou zeď.

Vykuk se ke mně začal přibližovat.

„Pohni se, kámo,“ řekl lísavě. „Jdeme hezky spolu.“

„Heleďte...,“ nakousl jsem, ale ve chvíli, kdy mne pěstí praštil do zubů, jsem zmlkl. Nebyla to těžká petarda, ale přistála rychle. Promeškal jsem ji a to mne mělo varovat. Rána bolela, tak jak měla bolet, ale ani jsem se po ní nezamotal.

„Dobrá,“ pravil jsem a omakával si zraněné rty. „Jdeme k bráně. Jestliže se k věcem stavíte takhle, můžu vaše domluvy vylepšit.“

Byl jsem tak vzteklý, že jsem se na Natalii Cerfovou ani nepodíval. Rychle jsem seběhl po schodech. Kluk za mnou. Byl jsem si jistý, že si s ním poradím. Byl jsem o deset centimetrů vyšší, asi o deset kilo těžší a žíznivý po jeho krvi jak upír.

Udržoval si odstup a k hlavní bráně jsme dorazili ještě stále tři metry od sebe. U brány jsem se otočil a čekal. Vypadal pořád bohorovně a to mne dráždilo, protože když se chystám někoho odrovnat, obvykle se bohorovně netváří.

Zlehka se ke mně přiblížil a já blufoval levačkou, abych ho přinutil spustit ruce a mohl mu dát pravačkou pod bradu ránu, která by mu urazila palici.

Byl to nádherný úder, jeden z mých nejlepších, jaké nikdy předtím nezklamaly. Rána byla dobře načasovaná a nemusela jít vzduchem víc jak třicet čísel. Přišla znenadání a byla o vlásek rychlejší než šlehnutí blesku, jenomže kluka o dobrých deset čísel minula a výpad se mnou hodil dopředu, takže mu stačilo jen krůček postoupit a bacit. Zasadil mi pět rychlých úderů pod pás takovou silou a tempem, jako když do mne šije opakovačka.

Zapotácel jsem se, nemohl jsem popadnout dech, kolena mi podklesla a jen stěží jsem se udržel na nohou. Pravačkou se po mně rozehnal jen jako mimochodem. Celou dobu jsem věděl, jak rána přistane, ale nedokázal jsem s tím nic udělat. Zasáhla mne do brady jako buchar. Z černé vlny mrákot jsem se probral, jen abych zjistil, že ležím jak dlouhý tak široký na zádech a čučím do načechraných obláček plujících ranní oblohou.

„Už ať tě tady nevidím, kámo,“ ozval se strašně vzdálený hlas. „Lidi jako ty tu rádi nevidíme, takže si příští návštěvu ušetři.“

Nejasně se mi před očima vynořila fešná postavička a potom něco, co mohla být jeho bota, mi šláplo na krk a já zhasl jako plamen ve větru.

4.

Když jsem zabrzdil před bungalovem, kde bydlím, seděl tam na motocyklu policajt. V nadoudaném obličejí, velkém jako lívanec, měl odevzdaný, unuděný výraz člověka, který je zvyklý na dlouhé čekání a bude čekat, ať padá sníh, nebo praží slunce.

Když mě uviděl, trochu se usmál, sestoupil z motorčky, opřel ji o stojánek a přešel ke mně. Celou cestu ze Santa Rosy jsem sakroval, a třebaže už mi kletby docházely, pořád jsem byl vzteky bez sebe. Krk mne bolel, jako by mi jej někdo sedřel plochou stranou halapartny, a do výhně zuřivosti ještě stále přikládaly křeče v břiše.

Měl jsem na sebe ještě větší vztek než na Millse. Dovolit cucákovi s mlékem na bradě, aby mě takhle odrovnal, znamenalo, že urazil mou pýchu, a jakmile je zraněna Malloyova pýcha, vyráží do ulic Ku-klux-klan.

„A co vy byste rád?“ vyjel jsem nasupeně, jako když prská kocour. „Mám dost soužení bez policajtů, takže vysypte, co máte na srdci, a vypadněte.“

Když si policista všiml, že mám na krku černozelelou modřinu, soucitně se usmál. Tiše hvízdal a zavrtěl hlavou. „Co se stalo?“ zeptal se, složil ruce na dvířka u auta a plnou vahou se na ně pověsil. „Kopla vás kobylna?“

„Kobylna,“ opáčil jsem sarkasticky. „Myslíte, že takhle by se na mně

podepsal kůň? Znáte ten buchar, který pracuje na rohu Rossmore a Jefferson Avenue?“

Přítakal a vytřeštil oči.

„No a právě mezi ten buchar a kovadlinu jsem strčil krk a nechal se párkrát praštit, abych si zkusil, co vydržím.“

Chvíli trvalo, než podobenství strávil. Patřil k lidem, kteří věří všemu, co se jim řekne, i kdyby jim někdo řekl, že jsou výlupek krásy. Za chvíli však niklák dopadl a policista poznal, že si z něj utahují.

„Vtipálek, hm?“ řekl s úsměvem. „No dobře, je to váš krk. Kapitán vás chce vidět na velitelství. Mám vás přivést.“

„Vraťte se a řekněte mu, že mám lepší věci na práci, než marnit čas s takovým ťulpasem, jako je on,“ řekl jsem a chystal se vystoupit z vozu. „Tohle je nafoukané město a já si musím dávat pozor, s kým se zapletu.“

„Řekl, že vás mám přivést nebo přivléct – jak libo,“ oznámil mi policista roztomile. „Když starej řekne přivléct, myslí tím, že mám právo praštit vás obuškem. Nerad bych vám přidělával další modřiny, chlapče.“

„Takhle se mnou mluvit nebude!“ vyjel jsem popuzeně.

„Bžunda, ale on si myslí, že může,“ odpověděl policista s úsměvem. Byl to zřejmě bodrý, milý chlapík, takže jsem mu úsměv vrátil. „Chce si s vámi jenom promluvit o té vraždě včera v noci. Radši pojďte, hochu.“

„Dobrá,“ připustil jsem a nastartoval. „Jednoho krásného dne však potkám toho vtipálka v tmavé uličce a doufám, že v tu chvíli budu mít na sobě okované boty.“

„Jo,“ pronesl policista a nastartoval motor. „Taky doufám.“

„A hele, brácho,“ snažil jsem se přehulákat řev motoru. „Když už jedu, tak chci jet s plnou parádou, takže koukni zapnout sirénu.“

A s plnou parádou jsme jeli. Byla estráda řídit se ulicemi div ne stovkou v hodině, když policajt sirénou zametal veškerý provoz z cesty. Projeli jsme všechny červené, předjeli víc než tucet řidičů, odbočovali doprava, kde byl zákaz odbočení doprava, a všichni zírali.

Když jsme zastavili u policejního velitelství, policista se na mne přes rameno zakřenil.

„Spokojen?“ ověřoval si, když opíral motorku o stojánek. „Byla to slušná paráda?“

„Ušla,“ přítakal jsem, když jsem vystupoval. „Někdy si ji musím zopakovat. Zrovna něco takového jsem potřeboval, abych ze sebe vytrásl žluč.“

Mifflina jsem našel v hale. Povadlý, zarudlý obličej měl jednu starost.

„Ahoj, Time,“ řekl jsem. „Co se děje?“

„Chce s tebou mluvit kapitán,“ odpověděl Mifflin. „Jednej s ním mile a v rukavičkách. Myslí si, že o té vraždě víš víc, než jsi nám vyklopil, a v rozpoložení, v jakém je, by mohl krotit aligátory. Takže se hlídej.“

Následoval jsem ho po kamenném schodišti a dlouhou chodbou až ke dveřím s nápisem: *Edwin Brandon, kapitán policie*.

Mifflin zaklepal, jako by dveře byly z vaječných skořápek, otevřel a máchl na mne, abych vstoupil.

Místnost byla prostorná a vzdušná a dobře zařízená. Podlahu pokrýval turecký koberec, stálo tu několik křesel, na zdi visela jedna či dvě reprodukce van Goghových krajinek a v rohu, mezi dvěma okny, z nichž jedno mělo výhled na přístav a druhé otvíralo panoráma na obchodní centrum města, trůnil psací stůl. Za ním Brandon, a kdybyste snad náhodou nevěděli, kdo ten člověk je a čím se zabývá, praštila vás do očí zlatá destička zasazená v mahagonu, na níž jste si mohli přečíst, že je to Edwin Brandon, kapitán policie.

Brandonovi táhlo na šedesátku, byl malý, bojoval s váhou, měl hustou kštici vlasů, bílých jako peří na ocásku holoubka, a oči, z nichž sálala stejná hřejivost jako ze dvou oblázků omletých v řece.

„Posadte se,“ vyzval mne a pokynul bílou buclatou rukou ke křeslu vedle stolu. „Napadlo mě, že nastal čas, abychom si trochu promluvili.“

„Jistě,“ připustil jsem a obezřetně se zabořil do křesla. Břišní svaly úpěly, když jsem si sedal, a já úpěl s nimi.

K přímému jednání jsem se sešel s Brandonem poprvé. Vídal jsem ho v terénu, ale nikdy jsem s ním nemluvil, a teď jsem si ho prohlížel právě tak zvědavě jako on mne.

Mifflin stál u dveří, oči upřené do stropu, a mlčel jako nebožtík v hrobě. Říkalo se, že Brandon je ostrý jak břitva a detektivové, co pod ním slouží, se ho bojí, a řadovým policistům se rovnou klepou nohy. Když jsem viděl, jak se Mifflin pokorně krčí v koutku, nešlo zřejmě o přehnané zvěsti.

„Co víte o vraždě, ke které došlo včera v noci?“ začal Brandon.

„Vůbec nic,“ odpověděl jsem. „Byl jsem s Mifflinem, když ji našel, ale to je také všechno.“

Otevřel zásuvku u stolu a vytáhl krabici doutníků.

„Jaký je váš názor?“ zeptal se a očima probodával doutníky, jako by měl podezření, že si někdo z krabice vypůjčil.

„Podle mne jde o sexuální vraždu.“

Zvedl pohled, aby se na mne zkoumavě podíval, pak obrátil pozornost znovu do krabice.

„Lékařská zpráva to popírá,“ pravil. „Žádné napadení, žádné zhmožďeniny ani stopa po násilí. Svlékli ji, až když byla zastřelena.“

Sledoval jsem, jak si vybírá doutník, pokládá jej na stůl a odstrkuje škatuli. Napadlo mi, že mně nejspíš nenabídne. Nemýlil jsem se.

„Pokud vím, slečna Lewisová s vámi spolupracovala na všech úkolech, kterými jste se právě zabýval,“ poznamenal a konečky prstů něžně pro-mačkával špičku doutníku. „Je to tak?“

„Ano,“ přisvědčil jsem.

„Takže vy byste o ní měl vědět trochu víc než kdokoli jiný?“ pokračoval, když odtrhával pásku z doutníku a soustředěně se mračil, jako by ho v danou chvíli nic jiného nezajímalo.

„Pravda, myslím, že ji znám dobře, ale víc než kdokoli jiný? Nevím.“

„Řekl byste, že měla nepřátele?“

„Pochybuju.“

„Milence?“

„Pokud vím, ne.“

Zvedl oči.

„Věděl byste to?“

„Pokud by se mi svěřila. Ale nesvěřila se mi.“

„Máte ponětí, proč se ocitla v takovou dobu na East Beach?“

„V kterou dobu?“

„Plus mínus půl hodiny po půlnoci.“ Konečně stáhl pásku a šátral po zápalkách.

„Ne, bohužel.“

„Nestavila se u vás, vidíte?“

Prohlásil jsem, že ne, a zvláštní pohled, kterým mne poctil, mě varoval, že jakmile si nedám pozor, nebude moc chybět a označí mne za vraha.

„Musela však minout váš dům, když se chtěla dostat tam, co ji zabili, ne? Je divné, že nezaskočila.“

„Pracovali jsme spolu, kapitáne,“ řekl jsem uhlazeně. „Nespali jsme spolu.“

„Můžete vsadit krk?“

„Najdou se možná chlapi, kteří nevědí, s kým chodí do postele, ale já to vím. Ano, můžu vsadit krk.“

Našel zápalku, škrtl si ji o podrážku a zapálil si doutník. „Copak jste dělal včera od půl dvanácté do půl jedné po půlnoci?“

„Spal jsem.“

„Výstřel jste neslyšel?“

„Když spím, tak spím.“

Zkoumavě si prohlédl doutník, otočil jím v bílých naducaných prstech a svezl se v otáčecím křesle až dolů. Napadlo mi, že se baví.

„Navštívil vás někdo včera večer?“

„Ovšem,“ přitakal jsem.

„Kdo?“

„Jistá dáma. S vraždou nemá nic společného a je vdaná. Bohužel, kapitáne, jméno se nedozvíte.“

„Byla to vysoká blondýna v ohnivě rudých večerních šatech?“ nečekaně vyjel a naklonil se nad stůl, aby mne mohl probodnout očima.

Čekal jsem, že na mne s něčím vyrukuje, jinak by se tak důvěrně nevyptával, a byl jsem připraven, ale přesto mě zahrálo u srdce, že většinu volných večerů hrávám poker a sázím mnohem víc, než si můžu dovolit. Skoro se mi podařilo nehnout brvou, ale jen skoro.

„Byla zrzavá,“ řekl jsem. „Kdo je ta blondýna?“

Hloubavě mne sledoval.

„Mifflinovi jste řekl, že slečna Lewisová na žádném úkolu nepracovala,“ otočil jak na obrtlíku. „Je to pravda?“

„Pokud jsem to Mifflinovi řekl, pak jistě.“

„To nikde není psáno. Můžete chránit klienta.“

Vyšachoval jsem ho z pohledu a obdivoval přístav. V dopoledním slunci byl nádherný.

„Takové věci nedělám,“ pravil jsem, protože zřejmě čekal, že něco řeknu.

„Jakmile zjistím, že chráníte klienta, Malloyi,“ zavrčel znenadání výhrůžně, „stáhnou u té vaší pokoutní firmičky roletu a vy budete bručet za spoluvinu při vraždě ještě dřív, než vám dojde, že vás odsoudili.“

„Jenomže byste to musel nejdřív zjistit, ne?“ opáčil jsem stručně.

Naklonil se a zatvářil jako bůh pomsty. Když jsem se na něj díval, zcela jsem pochopil, proč svým podřízeným nahání strach. Byl na něj stejně roztomilý a přátelský pohled jako na černou mambu.

„Nemůžeme s vyšetřováním pohnout, protože vy se nás pokoušíte obalamutit, Malloyi. Mne ale nepřevežete. Slečna Lewisová pracovala pro vašeho klienta a zabili ji. Kryjete vraha!“

„Říkáte vy,“ odpověděl jsem klidně. „Je to vaše verze a možná vás zaslepila.“

Mifflin se ošil, jako když se neznatelně pohne člověk v agonii, ale sotva se Brandon otočil a sjel ho pohledem, znovu ztuhl v toporné poloze živé mrtvolky.

„Kdo je ta blondýna?“ páčil ze mne dál Brandon. „Viděli ji včera v noci u Dany Lewisové v bytě. Kdo je to?“

„Těžko říct.“

„Byla to bohatá žena, Malloyi. Měla drahý brilantový náhrdelník. Chci vědět, o koho jde a co má společného se slečnou Lewisovou. Radši to vyklopte.“

„Vážně nevím,“ pravil jsem a vzdoroval pohledu, kterým mne provrtával.

„Já si zas myslím, že právě tahle žena je klientka, kterou kryjete. Přesně to si myslím já.“

„Žijeme ve svobodné zemi. Myslet si můžete, co libo.“

Div nepřekousl doutník a pak řekl tlumenějším tónem: „Koukněte, Malloyi. Zkusme se domluvit. Nevím, kolik vám ten váš podnik vynáší, ale moc to nebude. Je spousta oborů, kde by takový chlapík jako vy našel uplatnění a nahrabal si víc. Proč se neumoudříte? Řekněte mi, kdo je váš klient, a máte pokoj. Vím všechno o té vaší záruce diskrétnosti. Reklamní parádička do výkladu a prosím, dokud to jde, nic proti ní, ale určitě nemáte v úmyslu krýt vraždu. Ano, když porušíte slib, možná vám nezbude než zhasnout krám. Takže co? Bylo by to snad lepší a bezpečnější, nežli se dát obvinít ze spoluviny, co? Dejte si říct, řekněte mi, o koho jde, a vyjdeme po dobrém.“

„Nemůžete očekávat, že znám všechny paničky ve městě, které nosí brilantové náhrdelníky,“ prohlásil jsem. „Nemám tušení, o koho jde. Bohužel, kapitáne, šlapete vedle.“

Brandon odložil doutník. Obličej mu ztuhl a oči mu zlostí jen žhnuly.

„Je to vaše poslední slovo?“

„Myslím, že ano,“ pravil jsem a zvedl se z křesla. „Rád bych vám pomohl, kdybych mohl, ale nemůžu. Pokud nemohu posloužit jinak, je načase, abych běžel.“

„Myslíte si, že jste kdovíjak chytrý, co?“ řekl. „Však uvidíme. Od nynějška si dávejte pozor na každý krok. Příště odtud nevypadnete tak rychle a budete si muset popovídat s mou partičkou tvrdých hochů. Máme spoustu cest, jak takového náfuku zlomit.“

„Asi máte pravdu,“ přisvědčil jsem na cestě ke dveřím. „Ale je i spousta cest, jak vyšoupnout policejního kapitána z úřadu, Brandone. Nezapomeňte na to.“

Najednou vypadal, že ho v příští chvíli klepne pepka. Obličej se mu zdůřil, zalil se temným nachem a oči jak oblázky se rozhořely.

„Jeden krok vedle, Malloyi, a mám vás tady!“ řekl napjatě. „Jediný krůček!“

„Víte co, vypucujte si odznak!“ odsekl jsem a práskl za sebou dveřmi.

Kapitola třetí

1.

Olafova tělocvična se nachází v suterénu kancelářského bloku na Princess Street, ve východní čtvrti Orchid City. Chcete-li se tam dostat, musíte zdolat řádku notně vyšlapaných schodů a dál projít úzkou, mizerně osvětlenou chodbou až na druhý konec, kde najdete velikou dřevěnou ceduli:

ŠKOLA BOXU. MAJITEL: OLAF KRUGER.

Když jsem strčil do lítaček, pozdravil mne pach potu a kalafuny, rány, jimiž pěsti chráněné kůží rytmicky bušily do pytlů, šoupání nohou na plachtovinou pokryté podlaze a ono zvláštní funění, které vždycky doprovází trénink boxerů.

Za dveřmi se prostírala rozlehlá místnost vybavená všemi možnými sportovními vymyšlenostmi, spoustou světél a těžkými cvičnými pytli, dvěma kolbišti o předepsaném rozměru, nasvícenými shora ostrými reflektory, a vším dalším příslušenstvím, bez něhož se profesionální boxeři neobejdou.

V horkém, upoceném vzduchu se válela mračna tabákového kouře a u ringu, kde zápasil černocho se sparingpartnerem – který u Olafa pracoval, co Olafa pamatuji –, sledovala černocho, jak do něho mydlí, kupa lidí. Po dalších koutech tělocvičny trénovala další hrstka boxerů – jeden mlátil do pytle, druhý poskakoval, třetí stínoval výpady; vylepšovali si formu na víkendové zápasy, které Olaf pořádá v Atletickém klubu.

Prodral jsem se tělocvičnou až k Olafově kanceláři.

„Těbůh, Vicu.“

Sportovní redaktor *Heraldu* Hughson se vymanil ze zástupu u ringu a chytil mne za paži.

„Ahoj,“ řekl jsem.

Hughson byl vysoký, hubený, na pohled cynický chlápek. Začínal plešatět, pod očima měl hnědoruďé váčky a celý předek saka vždycky posypaný vrstvou tabákového popela. Propocení klobouk mu seděl až v zátylku a z velkých úst mu trčelo umolousané, vyhaslé cigáro.

„Na tohle by ses měl mrknout, Vicu,“ řekl a mávl směrem k ringu. „Ten černocho to Hunterovi pěkně znechutí. Radši si na něj přihoď, než půjdou

sázky dolů.“ Ostrýma očkami mi sjel po modřině na krku a ta ho natolik zaujala, že vytáhl doutník z úst a použil jej coby ukazovátko. „Kdopak si tě takhle ocejšoval?“

„Víš co, hochu, vrať se ke svému černochovi a mě nech na pokoji,“ poradil jsem mu. „Je tu někde Olaf?“

„V kanclu.“ Zkoumavě si dál prohlížel mou modřinu. „Je něco nového v tom mordru, Vicu?“ nedal se odbýt. „Vsadím se, že v tom jede ten pacholek Leadbetter. Pořád se plazí v dunách jako hadí potvora a šmíruje párky.“ Nažloutlý obličej se mu protáhl. „Jednou natrapíroval i mne. Á–ši–ši! Jak ve mně hrklo! Myslel jsem, že je to její manžel.“

„Mohl to být kdokoli,“ řekl jsem a vykročil. „Má to v rukou Brandon. Raději se zeptej jeho.“

„Hej! Neutíkej,“ zarazil mne a chytil mě znovu za rukáv. „Když už si povídáme o přepadení, na něco jsem si vzpomněl: tamhle sedí dívčina, na kterou by ses možná chtěl mrknout. Jeden musí smeknout, už když se koukne na tu její tělesnou schránku. Pokoušel jsem se zjistit, co je zač, ale nikdo neví anebo nechce nic říct.“

Podíval jsem se, kam ukazuje. Na druhé straně ringu, kde se několika řadami táhly dřevěné lavice, seděla dívka. Ze všeho nejdřív vás uhodila do očí kšticí ohnivě rudých vlasů, pak úzký obličej s vysokými lícními kostmi a velké, hustými řasami zastíněné oči s maličko povytaženými koutky, které působily poněkud orientálně, takže vám v hlavě hned vyskočily představy pletich, lstí, tajných listin a nočního rychlíku do Budapešti. Měla na sobě lahvově zelenou švédskou větrovku na zip, černé kalhoty s laclem a na nohou baťovky. Napjatě sledovala, jak černochoch v ringu tančí, a kdykoli se zhoupł v provazech, sevřela pevně rty a předklonila se, jako by se bála, že jí něco unikne.

„Vážně kousek,“ uznal jsem, a také byla. „Proč to nezkusíš?“

„To si radši podřežu žíly,“ hrozil se Hughson. „Hank ji zkoušel dostat, ale zametla s ním jako vítr s pastouškou. Ten žabec je jak pevnost. A nejspíš musí být, když si do takovéhle díry troufne sama.“

Někdo na Hughsona křikl, Hughson na mne mrkl a vrátil se do houfu. Ještě jednou jsem se na rusovlásku dlouze zahleděl a pak pokračoval k Olafovu kutlochu.

Jako kancelář sloužila malá, zašlá místnost, polepená lesklými obrázky zápasníků soutěžících o ceny a letitými plakáty, rozhlašujícími, kolika stovkami zápasů Olaf vítězně prošel, nežli se usadil v Orchid City. Olaf Kruger seděl u velkého stolu pokrytého papíry a tuctem telefonů, které jaktěživo nedrnčely sólově. U menšího stolku bušila do psacího stroje odbarvená

blondýna, dávala zabrat žvýkačce a zaplňovala místnost vůní, která by byla drahá, kdyby ji prodávali galon za desetník.

„Máš chvilku, nebo jsi v jednom kole?“ zeptal jsem se, když jsem kopnutím zavřel dveře.

Olaf mi mávnutím nabídl židli. Nebyl o moc větší než žokej, hlavu měl jako koleno a za ušima jako všichni. Byl jen v košili, vestu mu přidržoval pohromadě tenký zlatý řetízek od hodinek a kravatu měl pod rozepjatým límcem povolenou.

„Jak se máš, Vicu? Nemám napilno. V tomhle všivém podniku chcíp pes. Času moře.“

Aby prokázaly, že je lhář, rozdrnčely se hned naráz tři telefony, rozlétly se dveře a do kanceláře vpadli dva maníci s řevem, že potřebují na příští zápas nové froťáky – dva hoši co do pohlednosti, rozměrů a síly totéž co párek nosorožců – ale Olaf je smetl jako komáry.

„Vypadněte, halamové,“ zařval.

A oni šli.

Pak popadl dva telefony, zahulákal do mluvítek, že nemá čas, zavěsil, popadl třetí, chvíli poslouchal, pak řekl: „Zrušte smlouvu a vykopněte ho!“ a zavěsil rovněž.

„Dáš si doutník, Vicu?“ postrčil na stole krabici. „Co tě moří? O vraždě jsem slyšel. Neznal jsem tu holčinu, ale jestli ji lituješ ty, mně je to taky líto.“

„Byla to hodná holka, Olafe,“ řekl jsem a odsunul krabici zpátky. „Ale co naděláme. Neznáš chlápka, co se jmenuje Mills?“

Rukou, kde mu chyběl palec, si přejel po holé hlavě, hodil pohledem po odbarvené blondýně a zakřenil se.

„Chceš říct ‚Mlejn?‘ nebo ‚Mlátička?‘ – tak si v naší branži říká kdekdo. Jak se jmenuje jinak?“

„Nevím. Hezoun; kolem třiaadvaceti nebo čtyřiaadvaceti let. Pěstmi se umí ohánět. Je rychlý jako blesk a chová se jako profík; ale žádný šrám.“

Olaf zbystřil.

„Toseví, že ho znám. Caesar Mills. Jo, to bude on. Kdyby nechal na pokoji ženské, mohl z něj být šampion v polotěžké váze. Nenašel se boxer, který by ho dostal na lopatky. Začínal tady. Myslel jsem si, že jsem kápnul na jasného favorita, ale ten trouba odmítal trénovat. Vyhrál tři zápasy za sebou, ale když jsem na něj nasadil kluky, kteří věděli, o co jde, nevydržel. Asi před čtyřmi měsíci vzal dráhu.“

„Měli jsme spolu menší rozepři,“ pravil jsem a natočil se, tak aby Olaf dobře viděl modřinu na krku. „Místo pěstí teď nasazuje bagančata.“

Olaf vytřeštil oči.

„Ten všivák!“ vydechl. „Ale nech ho na pokoji, Vicu. Ten parchant nosí smůlu. Budeš si myslet, žeš ho uzemnil, a počítej, že vystartuje znovu. Já si i dnes myslím, že ho těžko někdo zdolá. Postavil bych proti němu jedině pořádně vymakaného tvrdáse, ale ani pak bych si nebyl svými penězi jistý. Kdes na něj narazil?“

„Dělá gorilu v sídle Santa Rosa. Měl jsem tam cosi k vyřízení a nepohodli jsme se.“

„Gorilu?“ nevěřicně vykulil oči Olaf. „Vždyť má ranec peněz. To asi nebude on.“

„Určitě je. Proč si myslíš, že má peníze?“

„Herdek proč! Podle toho, jak si žije. Občas sem zabrousí. Oháknutý jako za milion dolarů, kočíruje modrokrémový rolls a ve Fairview má barák, že se mi z něj sbíhají sliny.“

Vzpomněl jsem si na zlatem vykládanou tabatěrku i zapalovač, který Mills vylovil z kapsy, ale mlčel jsem.

„Nikdo neví, kde k těm prachům přišel,“ pokračoval Olaf. „Když sem přišel prvně, měl holý zadek a byl rád, když dostal zadarmo baštu. Hlídá, jo? Možná na něj zas trhla bída. Nejméně měsíc jsem ho neviděl.“

„Říkal jsi, že na něj letí ženské?“

Olaf rozhodil ruce.

„Letí? Něco takového jsi jaktěživ neviděl. Stačí, aby cvrnkl do klobouku, a už padají na záda.“

Chvíli jsem uvažoval, pak jsem odstrčil židli.

„Díky, Olafe.“ Jemně jsem si ohmatal krk. „Finta, kterou mě naučil Battler, mi byla u Millse platná, jako kdybych ho omylem nabral při krmení vrabců.“

„Věřím,“ připustil Olaf vážně. „Je rychlý. Ale kdyby ses trefil, podělal by se. Jedna pořádná rána a je mimo. Malér je dostat se k němu.“

„Ještě něco, Olafe,“ vzpomněl jsem si již u dveří, „kdo je ta zrzka venku? Ta s těma šikmýma očima a v kalhotách na maškarní?“

Olaf se usmál jako měsíček.

„Gail? Gail Bolusová? Je tam? No to mi povídej. Dlouho jsem ji neviděl, Ta by ti mohla o Caesarovi vykládat. Chodila s ním. Je do boxu blázen, ale když Caesar odmítl trénovat, nechala ho. Před čtyřmi měsíci sem chodila večer co večer. Pak najednou jako když utne. Slyšel jsem, že odjela z města. Děvče jako řemen, Vicu. Pevnější ledový hrad nenajdeš.“

„Pojď se mnou a pomoz mi trochu prosekat led,“ řekl jsem. „Chtěl bych si s ní promluvit.“

Oběd u Finnegana byl vždycky tartas, kde se každý, kdo zrovna přišel, a nebylo jich málo, snažil vytlačit souseda a ukořistit místo u některého stolu uprostřed lokálu. Stoly v boxech po obvodu místnosti se stávaly chráněným útočištěm před umačkáním a Finnegan je žárlivě střežil pro výsadní hosty

Od osamocené stolu vedle baru, kde jsem seděl, jsem spatřil, jak vchází Kerman a Benny. Zamával jsem na ně. Mávli mi také a snažili se ke mně tlačenicí prodrat. Když Kerman někoho nabral loktem či postrčil nějaké dívce klobouček, starosvětsky se omlouval, zatímco Benny, který se táhl v závěsu, děvčatům napařil klobouk vždycky až na nos, a když protestovaly, poctil je záletným úsměvem.

Oba měli trochu našlápnuto, ale to bylo dobré znamení. Jakmile si čichnou ke špuntu, jsou na práci jako kati.

Když se blížili k výklenku, kde jsem seděl, padla jim do oka slečna Bolusová. Oba se zastavili, jako když je zapíchne do země, štouchli do sebe a pak vyrazili jako splašení, oba s úmyslem dostat se ke stolu první.

„Dobře, dobře,“ krotil jsem je. „Nemusíte tak vyvádět. Sedněte si a zkuste se chovat, jak se sluší. Nic pro vás.“

„Nemá tenhle pacholek za ušima?“ dožadoval se Benny Kermanova souhlasu. „Nás vyžene do ulic, abysme celý den pochodovali, až máme prošoupaná chodidla, a on si tu zatím smilní s ženskou. A ke všemu si ten kruťák dovolí říct, že nic pro nás.“

Kerman si světáckým pohybem utáhl kravatu a poctil slečnu Bolusovou pohledem plným netajeného obdivu.

„Madam,“ pravil a strojeně se uklonil, „nedostál bych povinnosti, kdybych vás před tímto mužem nevaroval. Má vyhlášenou pověst. Od chvíle, kdy v něm dozrála mužná síla, je mladým dívkám bez dozoru nebezpečný. Po celé zemi po něm pasou stovky otců s flintou v ruce. Kdykoli míjí místní sirotčinec, vystrkují mrňata ručičky přes plot a volají ‚Tatínku!‘. Krásky, které vidíte válet se v kanálech tohoto bohabojného města, tam svrhl tento ďábel. Ženy jsou mu jen hříčkou; dnes tu, zítra ve stoce. Směl bych vás odvést domů k matince?“

„A jestli je jako vy, dítě,“ přidal se Benny zamilovaně, „přidal bych se.“

Slečna Bolusová se na mne tázavě podívala. „Jsou pořád takhle pod parou?“ zeptala se dost nevzrušeně.

„Obvyklý stav,“ podotkl jsem. „Asi bych vás měl raději představit. Obá-

vám se, že si jich dost užijete. Ten fešák je Jack Kerman. Druhý opilec, co vypadá, jako by v tom, co má na sobě, spal, je Ed Benny. Ve svěracích kazajkách jsou skoro neškodní. Hoši, tohle je slečna Bolusová.“

Kerman a Benny se posadili. Položili ruce na stůl a hltali slečnu Bolusovou s obdivem, který by ji musel přivést do rozpaků, kdyby ji něco mělo do rozpaků přivést, ale slečna Bolusová nebyla ten typ.

„Má krásné oči, Jacku,“ prohlásil Benny, přitiskl si ke rtům dva prsty a vyslal ke stropu vzdušný polibek, „krásně zakroucená ouška a líbí se mi křivka krku – ta je zvlášť pěkná.“

Kerman s přehnaným patosem zadeklamoval:

*„Byla přeludem slasti,
když zjevila se zrakům mým.
Vidinou sladkou, líbeznou,
k ozdobě chvíle seslanou.“*

Bennymu i mně lezly oči z důlků.

„Kdes to vzal?“ zeptal jsem se. „Nevěděl jsem, že umíš číst.“

Benny kvapem vydoloval tužku a zapisoval si citát na manžetu.

„Nebude ti vadit, když tu veršovánku použiju, Jacku?“ ověřoval si starostlivě. „Je to náramná lichotka a moje dívka už ode mne hezkých pár týdnů milé slovo neslyšela.“

Kerman velkoryse máchl rukou.

„Jasně,“ přitakal. „O nic nejde. Mám vzdělání. A na vzdělání si holky potrpí.“

„Taky na jiné věci,“ přihodila slečna Bolusová líbezně.

Číšník přinesl jídlo, které jsme si vybrali k obědu, a než před nás roze-
stavěl talíře a misky, vládl klid.

„A přineste láhev whisky,“ objednal Kerman. Předklonil se, aby se poze-
ptal slečny Bolusové: „Směl bych vás přemluvit na číši vína, madam?“

Zasmála se.

„Je cvok,“ sdělila mi. „Chovají se takhle vždycky?“

„Většinou,“ připustil jsem. „Dokud je nezačnete brát vážně, nic se neděje. Ale kdyby si chtěli ověřovat, jak jste na tom s váhou, a chtěli, abyste jim dovolila vlastnoručně si to ověřit, pak musíte zvonit na poplach.“

Kerman si všiml mé modřiny na krku.

„Koukni!“ upozornil nadšeně Bennyho. „Někdo ho má ještě víc plné zuby než my dva.“

Benny se mi na zhmožděninu pozorně zadíval, vstal, obešel stůl a podrobil ránu podrobnému zkoumání.

„To máš od ní?“ zeptal se hlasem plným bázně.

„Ne, ty janku,“ řekl jsem. „Sedni si a já vám všechno povím.“

Při jídle jsem jim vylíčil celou příhodu s Millsem.

„A chceš říct, žeš někomu dovolil, aby tě takhle nakopl, a on si ještě chodí po světě a všude historku roztrušuje?“ zeptal se Benny úplně pař

„Tomu nevěřím!“

„Když myslíš, že by sis s ním poradil líp, sjednám ti rande,“ vyjel jsem dopáleně. „Zeptej se jí. Ona ho zná. Nikdo na něj nemá.“

Slečna Bolusová pokrčila půvabnými rameny.

„Nevím. Je dobrý, ale zmáčknout se dá,“ prohlásila nezaujatě. „Úplně je odkrytý na protiúder zleva do čelisti. Jakmile vás zasáhne pravačkou, musíte vyrazit levým hákem.“

„Teorie,“ zavrčel jsem. „Jakmile vám zasadí ránu pravačkou, uzemní vás. Až si s ním příště půjdu popovídat, pak jediň s bouchačkou.“ Hochům jsem vysvětlil: „Slečna Bolusová nám s tímto případem pomůže. Kriminallistika ji zajímá.“

„Proč by se s tebou taky jinak kamarádila,“ řekl Benny kousavě. A slečně Bolusové s proutnickým úsměvem navrhl: „Mohli bychom spolu brát noční šichty. Prohlížel bych vám boule.“

„Pane Benny!“ otřeseně vybuchl Kerman.

„Myslím boule na hlavě, ty trdlo!“ urazil se Benny. „Lebozpyt je přísná věda.“

„Mohli bychom přestat s tím laškováním a pustit se do díla?“ skočil jsem jim do řeči a požádal jsem číšníka, aby láhev whisky postavil na stůl. Nabídl jsem skleničku slečně Bolusové, ta však prohlásila, že před sedmou tvrdý alkohol nepije.

Kerman prohlásil, že zastává stejnou zásadu, pokud má ovšem slečna Bolusová stejně jako on na mysli sedmou ranní.

„Tak, Jacku, jak jsi pořídil s Leadbetterem?“ zeptal jsem se, když jsem si nalil a postrčil láhev Bennymu.

„Byl jsem za ním,“ přimhouřil Kerman oči a zamračil se. „Ale moc jsem z něj nevytáhl. Podivný chlápek. Na okraji dun má malou chatrč a na střeše dalekohled. Většinu času stráví okukováním, co se kde šustne, a když už jsme u toho, pomlaskával si při líčení tak, že podle mne vůbec nemusí být špatné strávit tak odpoledne.“

„K věci,“ řekl jsem. „Vypadlo z něj vůbec něco?“

„Bylo mi jasné, že ví víc, než říká. Vykládá, že se snažil najít hnízdo orlovce. Proč je hledal v tuhle noční dobu, bůh suď – a našel Daninu kabelku, uviděl stopy krve a hned mazal na policii. Povídal, že nikde nikoho neviděl, ale když jsem naznačil, že by za informaci mohlo něco kápnout, prohlásil, že tak určitě neví, jestli někoho neviděl, ale že má špatnou paměť a musí si nechat všechno projít hlavou.“

„Vsadím se, že Mifflinovi tohle neřekl,“ usoudil jsem.

Kerman zavrtěl hlavou.

„Policie se bojí jak čert kříže. Mám dojem, že něco ví, ale maluje si, že se z informace nakapsuje.“

„Nejspíš počítá, že vycucne vraha,“ řekl jsem zamyšleně. „Pokud ví, kdo to je, začne ho vydírat.“

„Taky si myslím. Vypadá na to.“

„Myslím, že za ním zajdu, Jacku. Třeba dá na trochu pádnější domluvu. Kolena se mu rozklepou ze mne víc než z policie.“

„Jo, zkus to, ale bacha. Víš, co můžeš čekat od Brandona. Jakmile si usmyslí, že mu ovlivňuješ svědka...“

„Dám si pozor. Ještě něco, Jacku?“

„Prošel jsem se kolem té velké autoopravny u Santa Rosy. Napadlo mi, jestli tam třeba Anita nebrala benzin, než práskla do bot, ale nebrala. Když jsem se bavil s jedním z mechaniků, přijel zrovna Cerfův šofér, ten Filipínek. Měl jenom povolené zdvihátko ventilu, ale byl moc líný utáhnout si ho sám, a když mu ho mechanik upevňoval, hodil jsem se šoférem řeč. Patří k těm mluvkům, co se rádi poslouchají, a když jsem přitlačil pětidolarovkou, dostali jsme se až k paní Cerfové. Nakukal jsem mu, že jsem z *Heraldu* a rád bych paní Cerfovou navštívil. Povídal, že odjela. A nejzajímavější přijde. Nařídila, aby v deset včera večer vyzvedl packard u bočního vchodu. Řidič na ni čekal, ale když se do dvou do rána neukázala, usoudil, že někde zůstala na noc, a šel si lehnout. Doteďka není doma ani paní Cerfová, ani packard.“

„Nevrátila se?“ řekl jsem a probodl Jacka pohledem.

„Jak slyšíš. Z řidiče vypadlo, že panu Cerfovi prázdné místo v garáži hlásil, a Cerf se dal údajně slyšet, že v pořádku, pro něj nic nového.“

„No to je věc,“ odušil jsem. „Jak vidno, vypravila se napřed za mnou, pak někam vyrazila a zůstala tam do rána. Nemohla být doma, když Cerf vykládal Paule, že ji uklidí z města, čímž Paulu přesvědčil, že doma je. Spíš to vypadá, že Anita věděla o vraždě a rychle se vypařila.“

„Jo, taky myslím,“ přitakal Kerman. „Zbytek dopoledne jsem porůznu

brousil, kde se dalo, ale na nic jsem nepřišel. Mám registrační číslo packardu, a to je všeko. Do téhle chvíle nikdo ani auták, ani Cerfovou okem nezahlídl. I když takový bourák nadlouho neschováš.“

„Jeď po tom voze, Jacku. Nejlepší stopa, jakou máš. Zkontroluj všechny garáže, hotely a motely v okruhu patnácti kilometrů.“

Slečna Bolusová, která nás poslouchala se stejně dychtivým zaujetím, s jakým sledovala černošského boxera, přihodila: „A nezapomeňte na noční kluby.“

„Má pravdu. Podívej se do L'Étoile, Jacku.“ Sjel jsem pohledem k Bennymu. „Provětral jsi je tam ráno?“

Benny přikývl.

„Samozřejmě, ale nikde nebyla ani noha; tedy nebylo s kým si povídat. Bannistera jsem viděl, ale on neviděl mě. A noční personál nastupuje až v šest večer.“

„Dobře.“ Obrátil jsem se na Kermana. „L'Étoile si vezmeš na starost ty. Chci vědět, jestli tam Dana vkročila. Rozhlídni se a zkus objevit packard. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se tam Anita schovávala.“

„Taky něco mám,“ řekl Benny, odstrčil talíř a šenkoval si nový doušek whisky. „Hotovou bombu.“

„Já vím. Anita se včera motala u Dany v bytě, pravda?“ zakřenil jsem se. Benny otráveně rozhodil ruce.

„Nehraju,“ stýskal si. „Jeden se celé dopoledne div nestrhá, mačká na kdejaký zvonek, vlichotí se rachomejtli nacucané whiskou, co bydlí proti Daně, a tenhle smrad, který se kolem ani neochomýtnul, mi celý výstup spláchně.“

„Promiň, Ede,“ poplácal jsem ho po rameni. „Vím to od Brandona.“

„Od Brandona?“

„Ano, od Brandona. Myslí si, že chráníme klienta, a slíbil, že až se příště uvidíme, předhodí mě svým gladiátorům.“ A vyprávěl jsem jim podrobnosti ze setkání s Brandonem.

„Jakmile zveřejní Anitin popis, přihraje ji někomu do rány,“ prohlásil Kerman znepokojeně.

„Já vím,“ pokrčil jsem rameny. „Ale tím se budeme zabývat, až se to stane. Co jsi zjistil dál, Ede?“

„Nic moc,“ odpověděl. „Myslel jsem si, že udělám díru do světa. Ta stará dáma – jmenuje se paní Selbyová –, co bydlí na druhé straně chodby proti Daniným dveřím, tráví většinu času tím, že špehuje sousedy. Povídala, že včera v noci asi ve čtvrt na dvanáct slyšela, jak se někdo krade po schodech,

a číhla se schránkou na dopisy. Počítám, že se těšila, jak natrapíruje Danu, že si do bytu vede nějakého chlapa, a už se třásla, jak zavolá domovníkovi. Typická pavlačová drbna. Povídala, že Dana vešla do bytu s nějakou ženskou v ohnivě rudých večerních šatech. Zahlédla tu cizí jen letmo a nemohla mi ji popsat, jen tu róbu a briliantový náhrdelník. Obě se v bytě zdržely asi půl hodiny. Paní Selbyová nebyla už dál tak zvědavá, ale když slyšela, jak se vstupní dveře otvírají, rychle se mrkla ven a právě v tu chvíli viděla jak ta ženská ve večerních šatech sama odplouvá chodbou.

Usoudila, že nic dalšího tu k vidění nebude, a šla si lehnout. V jednu hodinu ji vzbudil telefon, který se u Dany rozřinčel. Asi po pěti minutách zaslechla, jak se u Dany otvírají a zavírají dveře. Podle ní vrah Daně telefonoval, pod nějakou záminkou ji vylákal k dunám a tam ji zabil. Tak to řekla policii.“

„To je ale zvláštní,“ poznamenal jsem zamyšleně. „Kdyby byla Dana odešla z bytu po jedné, nemohla se k dunám dostat dřív než tak v půl druhé, a policie tvrdí, že byla zavražděna asi v půl jedné.“

„To tvrdil Brandon,“ namítl Benny. „Je tak proľhaný, že ti možná udal špatný čas, aby sám zůstal na koni.“

„Pochybuju,“ pravil jsem, „ale zeptám se Mifflina. Ten mi poví pravdu.“ „Přinejmenším máme kde začít,“ podotkl Kerman.

„Ano, ale nevím, jestli tudy cesta povede,“ řekl jsem zamračeně. „Na jednu věc teď můžeme vsadit krk. Anitě se podařilo podplatit Danu, aby jí svěřila, proč ji sleduje.“

Benny vyrazil jako beran.

„Moment, moment!“ vybafl popuzeně. „To, co tu meleš, je pěkná sviňárna, ne?“

„Vím, ale musíme mít na zřeteli fakta, Ede. Mně Anita nabízela za takovou informaci tisíc dolarů. Řekl jsem, že nehraju. Za půl hodiny na to je někdo vidí spolu u Dany v kvartýru a druhý den ráno najdeme pod Daniným slamníkem náhrdelník za dvacet tisíc dolarů. Možná slyším trávu růst, ale mně to připadá, že by mohlo jít o úplatek.“

„Zdá se,“ připustil Kerman váhavě. „Musela být pěkně paličatá, jestli jí Anita nabídla takový šmuk.“

„Jděte se vycpat s takovými nápady,“ přerušil nás Benny. „Ještě před chvílí jste tvrdili, že náhrdelník mohla na Danu narafičit Natalie Cerfová. To tak rychle házíte vlastní teorie za hlavu?“

„Jenomže tenkrát jsem ještě nevěděl, že Anita byla u Dany v bytě. Poté co Anita odešla, paní Selbyová už žádnou návštěvu u Dany nepřistihla, že ne?“

„Ne, ale nezapomeň, že spala. Kdyby se tam někdo vkradl jako myš, nemusela ho slyšet.“

„Chápu, proč se šetíš, Ede. Všichni jsme měli Danu rádi, ale když to domyslíš, byla jen kuře. Takový náhrdelník musel být pokušení jako trám.“

Benny se ušklíbl.

„Možná, ale nelíbí se mi pomyšlení...“

„Mně taky ne, ale musíme je vzít v úvahu. Je třeba najít Anitu. K místům kam se mohla zašít s největší pravděpodobností, patří buď L'Étoile, nebo barák, kde bydlí Barclay. Samozřejmě pokud nepláchla z města. Já se odpoledne vypravím za Barclayem. Ty, Ede, se vrať do Danina kvartýru a snaž se z paní Selbyové vytáhnout, jestli si nevšimla, zda měla Anita při odchodu na krku náhrdelník. Potom se vyprav na místo, kde Danu našli, a prošťárej celou trasu. Třeba ji někdo zahlédl. Je to jen slabá naděje, protože v takovou noční dobu se zrovna hordy lidí kolem asi nepotulovaly, avšak má i svůj líc. Jestli ji někdo viděl, určitě si ji zapamatoval.“

„Dobře,“ řekl Benny.

„A ty, Jacku, se vydej po stopě packardu, a jakmile všechno proslídíš, zkus se propašovat do L'Étoile.“

Slečna Bolusová zasáhla: „To mohu udělat já. Jsem členkou klubu.“

„Chtěla byste?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Stejně jsem si tam chtěla jít zaplavat. Nebude mi vadit, když se porozhlédnu.“

„Dám krk, že v plavkách vypadáte skvěle,“ řekl Benny zbožně.

„Bez plavek ještě líp,“ odpověděla a provrtala ho tak zkoumavým pohledem, že musel polknout. Odstrčila židli. „Dejte mi popis auta a já uvidím, co se dá dělat.“

Kerman jí napsal registrační číslo a popis packardu na rub vizitky. „Kdybyste někdy byla osamělá,“ prohlásil, „najdete na druhé straně moje telefonní číslo.“

„Vypadám, že bych někdy byla osamělá?“ zeptala se. Stočila pohled šikmých očí ke mně a řekla: „Kde najdu vás?“

Sděлил jsem jí, kde bydlím.

Zlehka mi kývla, zbylou dvojici přehlédla jako krajinu a odcházela. Dlouhým, plynulým krokem se nesla tak nenuceně, jako kdyby ujížděla na kolečkách. Proplula lítačkami vzdálená a nedotknutelná jako vrcholek Everestu.

„Bože! Bože!“ mnul si Benny nadšeně ruce. „Dneska budu mít barevné sny. Kdes ji splášil, Vicu?“

„A jak tě to napadlo?“ zeptal se Kerman.

„Vlastně nevím,“ řekl jsem. „Byl to její nápad, ne můj; motala se trochu kolem Caesara Millse. Kruger nás představil. Chtěl jsem zjistit, kde přišel Mills k takovému ranci peněz, že si mohl koupit barák ve Fairview. To ona zatím neví, ale myslí si, že by na to mohla přijít. Víte, jak to chodí: z jedné věci se vždycky vyloupne další. Ví, jak na to. Vytáhla by i z jalové krávy tele. Všechno dělá, protože si chce s Millsem vyrovnat účet. Takže jsme dva. Mám dojem, že nám může být užitečná.“

Kerman si s Bennym vyměnil pohled.

„Nepřehlédnutelným výsledkem tvého malého proslovu tedy je,“ poznamenal Benny, „že tvoje řečnění o tom, jak všechno souvisí se vším, znamená, ach bože, že když se budeš motat kolem takové štabajzny, můžeš si být jist, že tvůj život bude krok za krokem sládnout.“

3.

Když jsem krácel po parkovišti, abych si vyzvedl auto, napadlo mi, že víc, než je zdrávo, přemýšlím o Caesaru Millsovi a skoro si nevzpomenu na Danina vraha. Připomněl jsem si, že zuřivost, která mne dráždí vůči Millsovi, je osobní a zcela soukromá, a dokud nenajdu toho, kdo zabil Danu, neměl bych se touhle záležitostí zabývat ani omylem. Nemohl jsem se však zbavit myšlenky, jak by bylo skvělé, kdybych mohl Millse nějakým způsobem do vraždy zamíchat a mít tak čisté svědomí.

I když jsem si byl vědom, že nejdřív ze všeho musím vyrazit na Wiltshire Avenue a podívat se na zuby Georgovi Barclayovi, tlačila mne ještě potřeba vyřídit prácičku, která se týkala Caesara Millse a rovněž vyžadovala péči a pozornost, takže když jsem si odbyl malou rohovačku se svědomím, došel jsem k závěru, že mrknu-li se napřed na Millse, vlastně tolik času nepromarním.

Nastoupil jsem do auta, zajel k nejbližšímu dragstoru, zaparkoval, vešel dovnitř a prolistoval telefonní seznam. Když mi prst sjel po sloupci a zastavil se u řádky, kde stálo *Mills, Caesar, Beechwood Avenue 235. Fairview 34257*, zalila mne vlna uspokojení.

Uklidil jsem seznam zpátky na policičku, zapálil si cigaretu a zlehka si přešel po zátylku. Chvilíčku jsem tak zůstal stát, ale pak jsem vyletěl jako šíp, naskočil do vozu a vyrazil k okresnímu úřadu na rohu Felmanovy a Centre Avenue.

Registrační pozemková kancelář byla ve druhém patře a uvnitř seděl starý,

posmutnělý ouřada v černém klotovém plášti a v hašteřivé náladě. Po chvíli přesvědčování mi přece jen vydal knihu, kterou jsem chtěl. Dům číslo 235 na Beechwood Avenue zakoupila před rokem Natalie Cerfová. Nikde ani zmínka, že by se majetkového převodu jakkoli zúčastnil kamarád Mills.

Abych úředníkovi ukázal, jak vybrané mám chování, přešoupl jsem zápisovou knihu zpátky přes pult, prohodil poznámku o počasí a po kamenných schodech pomalu vykročil do odpoledního slunce.

Chvíli jsem seděl ve voze a mozek mi jel na plné obrátky. Čím víc jsem na svůj objev myslel, tím jsem byl šťastnější. Vypadalo to, jako když jsem hodil udici do neznámých hloubek a chytil pořádný kus. Modrokrémový rolls patří Cerfovým, dům číslo 235 na Beechwood Avenue patří Natalii Cerfové a oběho užívá hlídač, gorila, kterou Cerfovi zaměstnávají, aby se povalovala u jejich vjezdu a kopala hosty do krku. Ve volném čase si tenhle hoch žije, jako by se válel v milionech, cigarety si ukládá do zlatem vykládané tabatěrky a připaluje si zapalovačem, na který by musel vyklopit výplatu za hezkých pár měsíců.

Možná to všechno nemělo žádnou spojitost s Daninou vraždou, ale situace byla zajímavá. Kruger mi řekl, že když se Mills objevil v Orchid City, měl holý zadek. Jenže od té doby se pěkně napakoval. Nejrychlejší cestou a také nejsnadnějším vysvětlením, kde k takovému nečekanému blahobytu došel, je vydírání. Třeba vydírá celou Cerfovu rodinu. Měl dokonalou příležitost zjistit, že Anita je kleptomanka. A proč by bydlel v Nataliině domě, kdyby na ni něco nevěděl?

Jen tak dál, Malloyi, řekl jsem si. Vedeš si skvěle. Jen krok za krokem dál. Umanul sis, že Millse do toho průšvihů vtáhneš, takže pokračuj a stáhni ho tam. Začal jsem rozvíjet nápady: je-li Mills vyděrač, nemohl být i tím chlápkem, co zastřelil Danu? Byl to jen dohad, ale právě tyhle dohady mi dokonale vyhovovaly. Nic víc by mě nepotěšilo, než kdybych viděl, jak si to ten vychytralý ptáček šlape směrem k plynové komoře.

Poté jsem usoudil, že prozatím jsem kamarádu Millsovi věnoval dostatek času, a vědom si skutečnosti, že návštěva u George Barclaye může být protipólem, rozjel jsem se po Wiltshire Avenue, hezké, tiché, parádní ulici lemované po obou stranách vysokými keři zimostrázu, za nimiž tu a tam prosvítaly domy. Barclayův dům stál na druhém konci kruhového objezdu a celou dobu, kdy jsem zdolával dlouhou stinnou alej, jsem jej měl před očima.

Zastavil jsem před kovanými dubovými vraty, vystoupil a hodil očima napravo nalevo, abych zjistil, jestli mne někdo nesleduje. Nesledoval. Ulice byla tichá a osiřelá jako chudinský hrob, byt mnohem zdobnější.

Klika u dubových vrat při zmáčknutí zavržala a brána se otevřela. Měl jsem před sebou rozlehlou, dobře udržovanou zahradu. Asi padesát metrů přede mnou, čelem k trávníku, který vypadal jako kulečnickový stůl, kam by se vešly všechny kulečnickové stoly na světě, se tyčil dům. Byla to jednopatrová budova v horském stylu, napůl cihly, napůl dřeva, a pokud milujete napodobeniny švýcarské architektury, velice dobrá atrapa. K boční verandě vedlo dřevěné schodiště a na střeše balancovali čtyři tlustí bílí holubi a s nakloněnými hlavičkami mne zdravili, jako by doufali, že začnu jódlovat. Slunce pálilo a houšťavu kvetoucích pryšců, obklopujících zahradu, nečeřil ani závan odpolední brízy. Trochu jsem se potil. Nikde se nic nepohnulo – dokonce i holubi vypadali, jako že tají dech.

Vyšel jsem po schodech k předním dveřím, zabořil palec do tlačítka zvonku a čekal. Nestalo se nic a já zazvonil znovu. Jenomže dnes odpoledne nikdo nebyl doma.

Nebylo by nijak těžké dostat se do domu a já zvažoval, kolik mám času, než se vrátí Barclay. Usoudil jsem, že by se vyplatilo trochu se porozhlédnout, ale to by nesmělo auto u brány plakátovat, že pátrač Malloy je uvnitř a nemá nejlepší úmysly.

Váhavě jsem se po schodech vrátil, přešel zahradní pěšinu a bránou prošel k vozu. Rychle jsem přešel na konec ulice, zaparkoval pod bukem, odstranil z auta štítek s technickým oprávněním a vykročil k Barclayovu obydlí po svých.

Holubi tam ještě seděli a sledovali, jak stoupám po schodech ke vstupním dveřím. Opět jsem zazvonil, ale doma pořád nikdo, a já našel okno, kde nebyla okenice. Trvalo mi jen půl minutky, než jsem je ostřím nože otevřel, ještě jednou jsem se rozhlédl, mrkl na holuby, i když oni na mě ne, a přehoupl se přes římsu do milého, němého prostředí zelených žaluzií a stínů.

Ukázalo se, že v přízemí je pouze jedna místnost. Na druhém konci bylo široké schodiště vedoucí k ochozu u horních pokojů.

Kradl jsem se jako myš, svítil si očima a napjatě poslouchal. Nikdo nezaječel, ze skříní nevypadla žádná mrtvola, nikdo na mne zezadu nevystřelil. Po chvíli jsem se uvolnil a všemu, co mne obklopovalo, věnoval víc pozornosti.

Pokoj doslova hlásal, že je to útulek muže. Stěny byly ověšené starými meči, halapartnami a dalšími historickými zbraněmi. Zeď nad krbovou římsou zdobil pár fleretů a šermířská maska. Bylo tam nejméně půl tuctu poliček s dýmkami, vesměs plných dobře zakouřených lulek, na příručním

stolku hned vedle láhve whisky Black and White, značkové sodovky White Rock a skleniček stála piksla s tabákem.

Při pohledu na zbraně, golfové hole, fajfky, vycpané ptáky, sportovní fotky a další laciné módní krámy, kterými místnost přetékala, jsem ani nemusel být Sherlock Holmes, aby mi bylo jasné, že Barclay patří k těm drsným chlapům, kteří mají zarostlá prsa, chodili za školu, ale jsou ti praví.

Nepočítal jsem, že bych zrovna zde našel něco zajímavého. Tady bylo všechno jako ve výkladu a na pultu; nic schovaného v pěsti, nic v rukávu. Vyšlapal jsem proto po špičkách až na ochoz a poslouchal.

Hlavou mi prolétlo, že Barclay si třeba v některém z horních pokojů dává po obědě dvacet. Pomyšlení mě rozčililo. Od střetnutí s Millsem se mi nervy ještě úplně nezotavily a neměl jsem nejmenší chuť narazit na chlápka, který pro zábavu sbírá válečné sekery a mohl by do mne napálit šíp z kuše nebo mne praštit po palici válečným kyjem. Napínal jsem proto sluch, ale hluboké oddechování jsem odnikud neslyšel, takže jsem sebral nutnou dávku odvahy, otevřel nejbližší dveře a nahlédl dovnitř.

Pozdrav mému zraku vyslala pánská koupelna; vana, sprcha a turecká koupelnová skříňka, ale nikde ani špetka koupelové soli, pudru, žádná lahvička s voňavkou a ručníky na tepelném sušáku připomínaly materiál na drátěnou košili.

Zamířil jsem k dalšímu pokoji, načíhl dovnitř a došel k závěru, že tady Barclay tráví noci.

Měl tu velké dvojité lůžko, prádelník a zrcadlo, plný šatník ve zdi, lis na kalhoty. Nad postelí visel obrázek starého chlapíka s kotletami. Chlapík třímal v ruce věkovitou brokovnici a vypadal, jako když mu kape z nosu.

Nechal jsem dveře dokořán, doplížil se k prádelníku a otevřel jednu zásuvku. Ze safiánového rámečku mne hned navrchu pozdravila velká lesklá fotografie. Byla to velice intimní fotografie a do atmosféry neomezeného světa tvrdých chlapských zálib vnesla falešnou notu. Byl to snímek Anity Cerfové od hlavy až k patě, dokonale nasvícený, s vyretušovaným pozadím. Neměla na sobě nic víc nežli pár tmavých rukavic s kožešinovými manžetami, s nimiž naložila podobně jako tanečnice s vějíři, až na to, že tanečnice by měla větší úspěch. Obrázek, jakých jsou tucty a mohly by se prodávat členům Atletického klubu za babku. Na dolním okraji bylo bílým inkoustem naškrábáno:

Milovanému Georgovi z lásky Anita.

Moc rád bych si byl obrázek vzal, ale byl moc velký, do kapsy by se mi nevešel. Vytáhl jsem jej ze zásuvky, vysunul z rámečku a otočil. Na rubu stála razítkem vytištěná adresa:

**LOUIS,
DIVADELNÍ FOTOGRAF,
SAN FRANCISCO.**

Bedlivě jsem fotografii studoval. Mohla být pořízena před několika lety. Anita na ní vypadala mladší, než když jsem ji posledně viděl, a po nafoukaném výrazu, všichni si můžete trhnout, ani stopy. S lítostí jsem si vzpomněl na promarněnou příležitost. Jsou chvíle, říkal jsem si, kdy chovat se k ženě jako rytíř znamená chovat se jako úplný blb. Kdybych byl tuhle fotografii viděl dřív, než za mnou přišla, nemusela mne k muchlování na rezervním kanapi dvakrát přemlouvat.

Zastrčil jsem obrázek zpět do rámečku a vrátil jej do zásuvky. Další šuplíky nevydaly nic zajímavého, a proto jsem přesunul pozornost k šatníku.

Dana vyprávěla, že Barclay se obléká jako filmová hvězda. Podle toho, co bylo v šatníku, měla pravdu. Prostíraly se přede mnou řady a řady obleků, dlouhá přihrádka na klobouky a na dně skříně pak tucty párů bot. Usoudil jsem, že tady na nic nepříjdu, ale pro jistotu jsem rozhrnul několika ramínek, abych viděl na zadní stěnu skříně.

A díval jsem se na ramínko s pečlivě pověšeným modrým sáčkem a sukni. Na pár vteřin jsem ztuhl jako sloup, pak jsem cítil, jak mi po zádech přebíhá mráz. Natáhl jsem se, sundal dva kousky oděvu z věšáku a odnesl je k oknu. Vidal jsem je dost často. Patřily Daně. Vzpomněl jsem si, jak Benny říkal, že v Danině skříní právě tenhle oblek chybí, a jak předpokládal, že právě tenhle kostým musela mít na sobě v noci, kdy byla zavražděna. A teď je tady, schovaný úplně vzadu v Barclayově skříní, a místo aby prst ukazoval na Millse, označuje Barclaye.

Neměl jsem čas uvažovat ani si srovnat v hlavě, jak s nálezem naložím, protože jsem náhle z dolní místnosti zaslechl neomylný zvuk kroků.

Jako když mě napíchne na vidle, nervy se mi rozbrnkaly a naskočila mi husí kůže.

Bleskově jsem stočil sáčko i sukni do ranečku a kvapem se uklidil ke dveřím. V místnosti pode mnou někdo chodil. Slyšel jsem, jak luplo prkno, pak zavržala otvíraná zásuvka a šustily papíry. Vyplížil jsem se na ochoz a tajně číhl přes zábradlí.

Ve vzdáleném koutě místnosti stál u psacího stolu Caesar Mills. V úzkých rtech měl přilepenou cigaretu, ve tváři znužený výraz rádooby mistra zeměkoule. Na sobě měl oblek z jemné látky a na hlavě široký panamák se strakatou stuhou. Jak říkal Kruger, milion dolarů na pochodu.

Tiše jsem se stáhl zpátky do ložnice, otevřel prádelník, popadl fotografii, hezky rychle ji zamotal do Danina sáčka a sukně, otevřel okno a vylezl na verandu.

Něco mi říkalo, že ten vykuk tu slídí, aby našel Anitin obrázek, a proto jsem se uchystal dobře se o něj postarat dřív, než mu padne do rukou.

4.

Když jsem jel po pobřežní silnici, která v pravém úhlu navazuje na Wiltshire Avenue, všiml jsem si, že naproti řadě stánků – kde se prodává všechno od bublinek v sodovce až k mořským specialitám a v noci, když se tu frajeři a holky ládují, než se začnou v písku muchlovat, je tu pěkný rumraj – stojí oranžovočervený sportovní ford Eda Bennyho.

Zajel jsem na parkoviště, od starého chromajzlíka, který měl ruce tak zkroucené, že jsem mu řekl, ať si drobné nechá, jsem si vzal parkovací lístek a zamířil k stánkům, protože jsem víc než tušil, kde Bennyho hledat.

Také jsem ho našel.

Byl plně zabraný do rozhovoru se štíhlou brunetou. Měla velké, nezkrtné oči a smála se, jako když rezavý hrnc padá ze schodů. Stála na jedné straně mléčného pultíku a Benny na druhé, což neznamenal, že je dívka v bezpečí. Měla na sobě bílou kombinézu, nalepenou na tělo, jako by to byla druhá kůže, a nakláněla se nad pultem tak, že Benny měl nádherný výhled do výstřihu, a když měl to potěšení on, podíval jsem se také.

Bruneta si mne tvrdě změřila, napřímila se, pohodila hlavou a se zvednutým nosem couvla. Benny se ke mně otočil a s překvapením vztekle vyjel.

„To jsem si mohl myslet,“ řekl otráveně. „Vždycky ve špatnou chvíli. Brácho, copak ti nikdo neřekl, že se nemáš k nikomu lepit, když se chlap a holka namlouvají?“

„Cože jste dělali?“ zeptal jsem se. „Mně to nepřipadalo jako namlouvání, měl jsem dojem, že ti do jejího výstřihu spadl dolar a chceš si ho vyhrábnout.“

„Protože jsi hrubý pytel,“ pronesl Benny přívětivě. „Zrovna jsem jí vykládal, jaká je chytrá hlavička.“

„Řekl bych, že myslí trochu jinou sférou,“ usadil jsem ho. „A směl bych ti připomenout, že jsi zrovna v práci?“

„Prokriztovy rány!“ vybuchl celý červený. „Co myslíš, že zrovna dělám? Chtěls, abych prověřil každý metr cesty od místa, kde Dana bydlela, až k místu, kde ji zabili. A to právě dělám.“

„Měla snad Dana cestu přes řádra té důry?“

„Nech toho, jo?“ škemral. „Nemusíš všechno shazovat.“

„Zjistil jsi něco?“

Hodil pohledem přes rameno, mrkl na brunetu a bruneta na něho.

„Jasně,“ řekl. „Pojď do vozu, tam si promluvíme.“

Když už jsem chtěl vyrazit, dodal: „Jenom vteřinku, brácho, musím si s tou nádhernou kočkou dojednat rande. Chce, abych jí spočítal kozičky. Za vteřinu tě dohoním.“

Přešel jsem k vozu, zapálil si cigaretu a čekal. Benny dorazil, a když nastupoval, mnul si ruce.

„Panenka jak víno!“ liboval si nadšeně. „Ofoukne ji větříček, a už leží.“

„Soustřed' se, ty nenasytný Casanovo,“ vyjel jsem podrážděně. „Co máš?“

„Nenatrefil jsem jedinou živou duši, která by byla včera v noci Danu viděla,“ pravil a nahnul se, aby mne mohl praštit do prsou. „Zato jsem našel dva chlápky, kteří viděli Anitu.“

„Anitu?“

„Jo. Jeden je řidič taxíku, který ji vezl až na kraj dun. Na ohnivě rudou večerní róbu bude přísahat. Naložil ji u pouliční lampy a dobře si ji prohlédl. Zajímala ho, protože očividně chtěla, aby ji podruhé neviděl a nepoznal. Zdálo se mu divné, že chtěla, aby ji vysadil na tak opuštěném místě, a nestála o to, aby na ni čekal.“

„Kolik bylo, Ede?“

„Po půlnoci.“

„A kdo je ten druhý maník?“

„Jeden rybář. Byl zakládat návnadu na langusty, a když se vracel, viděl v dunách procházet ženu. Byla příliš daleko, než aby viděl detaily, ale svítíl měsíc a rybář si všiml, že byla ve večerním.“

„Jak se tedy zdá, Anita tam ve chvíli, kdy Danu zastřelili, byla,“ podotkl jsem a pročísl si prsty kšticí. „Není divu, že se vypařila.“

„Hezky divné, že se mi nepodařilo najít jedinou Daninu stopu, co?“ poznamenal ustaraně Benny. „Zpovídal jsem všechny taxíkáře v okolí, ale nikdo ji neviděl.“

Natáhl jsem se k zadnímu sedadlu, zvedl Danino sáčko a sukni a hodil oblečení Bennymu do klína.

„A teď se koukni,“ pravil jsem.

Zarudlý, jakoby gumovitý obličej dostal barvu slabého čaje a Benny se šaty v náručí na mne vytřeštil oči, že je měl jako talíře.

„Prokrista, Vicu!“

„Ano,“ řekl jsem. „Visely v šatníku George Barclaye.“ Vyprávěl jsem mu všechno, co jsem zjistil o Millsovi a domu v Beechwood Avenue, a ukázal jsem mu Anitinu fotografii. Byl tak otřesen tím, že se Danino oblečení našlo v Barclayově skříni, že ani nezvedl fotku, když mu spadla.

„Všechno napovídá, že jde o Barclayovo dílo,“ prohlásil. „Možná právě proto jsem nenarazil na žádnou stopu. Myslíš, že ji zastřelil u sebe doma, svlékl a na pláž přivezl v autě? Máš dojem, že tak se to stalo?“

„Nevím, Ede. Nerad bych říkal hop, dokud nepřeskočím. Vždycky když si myslím, že jsem na něco přišel, vyvrbí se něco nového a ten první objev je v háji. Jediná cesta, jak tuhle vraždu vyřešit, je posbírat všechny střípky informací, které se nám podaří sehnat, podržet je v hlavě, a až nebude co sbírat, potom, ale teprve potom si zkusit všechno sesumírovat. Právě se chystám vzít si trochu do prádla Leadbettera. Měl bys jet se mnou.“

Když jsem točil volantem, abych se vymanil z úzkého výjezdu na parkovišti, dodal jsem: „Až si promluvíme s Leadbetterem, měli bychom se vrátit do kanceláře. Nashromáždili jsme spoustu materiálu, a když si nedáme pozor, rozplizne se a nebudeme vědět, co s ním.“

„Tušíš, proč Mills slídlil v Barclayově vile?“ zeptal se Benny.

„Ani v nejmenším, ale jsem rád, že jsem tam byl dřív. Dám krk, že by na fotku kápl. Navíc myslím, Ede, že tě pošlu na výlet do San Franciska, abys trochu provětral Anitinu minulost. Podle toho obrázku bych soudil, že vystupovala spíš jako striptérka než manekýnka. Třeba něco zajímavého vykutáš.“

Benny se natáhl za opěradlo a sebral se země snímek. Když jsem vyjel na Orchid Boulevard, podrobně si jej prohlížel.

„No, hezká holka se takhle nedá fotit jen pro legraci,“ prohodil. „Tihle fotografové si asi nemůžou stěžovat na trudný život. Jen si představ, co znamená zaostřit aparát na takovouhle křehuli.“

Souhlasně jsem zavrčel.

„A myslím, že ten výlet do Friska je skvělý nápad,“ pokračoval. Natáhl ruku s fotografií, až kam to šlo, a mrkl na ni. „Kéž by na mne zamávala.“

„Schovej ji,“ okřikl jsem ho. „Potíž s tebou je –“

„To není potíž, hochu, to je radost. Byl by skvělý nápad přilepit tenhle obrázek na konec Leadbetterova teleskopu. Vsadím se, že by se mu paměť rychle začala klubat ze skořápky.“

Dojeli jsme na konec bulváru a kodranci jsme pobřežní silnicí k písečné pláži. Tušil jsem, kde Leadbetter bydlí. Musela to být kuča, kterou jsem, pokud se nemýlím, čas od času vídal, když jsem si ve dne s hrstkou přátel vyrazil zaplavat. Byla to opuštěná chatrč s jedním patrem, ze santalového dřeva, vyběleného sluncem. Stála na malém výběžku a v půlkruhu ji obrůstaly modré vějířnaté palmičky, avšak na břeh, duny i pláž bylo krásně vidět.

Silnice končila asi čtyři sta metrů od chaty, a když jsme fotku a Danino oblečení zamkli do kastlíku, vydali jsme se horkým, sypkým pískem pomalu pěšmo.

„Měsíc včera v noci svítil jak rybí oko,“ prohodil jsem cestou. „Jestli ten chlap seděl u dalekohledu, není zrovna nutné bádat, co musel vidět.“

„Chceš mu nabídnout prachy?“ zeptal se Benny.

„Nevím. Myslím, že bychom měli začít natvrdo. Když ho zlomíme, vyblekotá všechno gratis.“

„Kdyby se netrásl na prachy, myslím, že by mu byl jazyk rozvázal Jack.“

„Uvidíme.“

Prolezli jsme houštím rudočerných kořenovníků, koukali, kam šlápnout, abychom se vyhnuli tlustým kořenům, které všude trčely jako sloní kly, a vylezli jsme na široký pruh otevřené pláže. Téměř padesát metrů před námi, skoro dokonale skrytá řadou palmiček, stála Leadbetterova chajda.

Na ploché střeše, napůl zakrytá silnou dřevěnou deskou, svítila v září slunce jako ohnivá koule čočka dalekohledu. V chatrči a všude kolem jako po vymření. Chajda vypadala stejně opuštěná a zakřiknutá jako šilhavá dívčina na přehlídce krásy.

Přebrodili jsme se pískem až k popraskaným a větrem ošlehaným dveřím. Oknem jsem viděl do světnice. Byla přečpaná starým nábytkem s plyšovými potahy, na stole zbytky jídla. Ubrus nahradily pokecané noviny, mezi odpadky stál zajímavý keramický džbán, v němž mohla být jablečná pálenka.

Benny zaklepal, ale sotva se dotkl dveří, rozletěly se. Oba jsme načíhovali do usmolené, zaneřáděné cimříčky a čekali. Nic se nedělo; nikdo nás nepozval dál.

„Třeba pátrá po nějakém křepelčím hníždě anebo sleduje, jak se nějaká křehotinka sluní,“ řekl Benny.

„Možná je na střeše.“

Trochu jsme couvli a zvedli hlavy, ale neviděli jsme nic víc než jiskrné oko dalekohledu zaměřené k moři. Benny hvízdal, ale vyplašil z křoví jen hejno ibisů, Leadbettera nepřivolal.

„Pojď, vylezeme na střechu,“ navrhl jsem. „Třeba ho najdeme dalekohledem.“

„Nápad jak noha,“ souhlasil Benny. „Krom starého mlsouna nám může padnout do oka i leccos jiného.“

Vešli jsme do chaty a po příkrých schodech vylezli o patro výš. Na půdě stál žebřík. Vedl k vikýři a na střechu.

Vylezl jsem na třetí příčli, opřel se do okenice a ta se s praskotem zvedla. Když jsem šplhal po zbylých příčlích žebříku na střechu, valil se na mne horký proud sluneční záře. Benny lezl za mnou.

Stáli jsme bez hnutí a dívali se na veliký teleskop na mosazném stojanu. Dřevěná bedna za přístrojem sloužila jako sedačka, kolem se válely lahve od piva a proutěná basička. Bylo tu jako v peci. Před námi s hněvivým bzukotem vyrazilo mračno much, zakroužilo nám nad hlavou a vrátilo se k příšerné hostině.

Leadbetter ležel naznak. Uprostřed čela mu zel otvor, jaký se vám povede, když kladivem vši silou praštíte do azbestové desky. Krev z něho lila a pomalu se začínala srážet. Jedno bylo jisté: už nebude dalekohledem šmírovat zamilované párky. Nikdy.

„Bože!“ vzdychl Benny a sevřel mi paži jako v kleštích.

Kapitola čtvrtá

1.

Hodiny na psacím stole ukazovaly deset minut po páté. Díky spuštěným žaluziím bylo v kanceláři šero a vzduch se dal krájet, ale museli jsme okna zatáhnout, protože slunce žhavilo chodníky a s nečekaným předstihem vyvolávalo chuť nadcházejícího léta.

Zatímco já bloumal po místnosti, jen v košili, s rozepjatým límečkem a kravatou na půl žerdi, Paula seděla u stolu a vypadala svěže jako odseknutý kousek ledu.

„Nikde po něm nebylo ani vidu,“ dostával jsem se k vrcholu vyprávění, „proto jsme vylezli na střechu. A tam tedy byl.“ Odmlčel jsem se, abych si osušil zátylek, a jelikož jsem se zastavil zrovna u okna, podíval jsem se dolů na ulici. „Střelili ho pětačtyřicítkou přímo do hlavy ve chvíli, kdy byl přilepený k dalekohledu. Olovo mu vyvrtalo v lebce díru o průměru tak dva a půl centimetru a myslím, že byl po smrti nejvýš dvacet minut – víc ne.“

Paulu jsem nerozpumpoval. Palcem a ukazovákem si svírala spodní ret a zlehka se za něj tahala – neklamně znamení, že co jí tu vykládám, jí vůbec nejde pod nos.

„U chajdy je houština kořenovníků,“ pokračoval jsem. „Počítám, že vrah se schoval v křoví, vyčkal, až se Leadbetter ukáže, a pak to do něj napálil. Přesná rána. Olovo má ještě v hlavě. Vsadím se, že policie zjistí, že jde o tutéž zbraň, kterou zabili Danu.“ Típl jsem cigaretu, zívla a promnul si oči. „A to je všechno. Vypadli jsme jak ševci. Nebyl tam nikdo, kdo by nás mohl vidět. Tím jsem si jist.“

Paula se na mne ztrápeně zadívala, sáhla si pro cigaretu, zapálila si a sirku hodila do popelníku.

„Nelíbí se mi to, Vicu,“ pravila. „Možná jsme téhle vraždě mohli zabránit, kdybychom Brandonovi o Cerfových nalili čistého vína.“

„Možná, ale pochybuju,“ řekl jsem. „Leadbetter si o to nakonec sám řekl. On mohl poldům říct, co ví; on mohl všechno vyklopit Jackovi, a nevyklopil. Vsadím se, že chtěl shrábnout pár zlatáků, jenomže místo nich koupil olovo.“

Paula přikývla.

„Možná máš pravdu.“ Provedla s otáčecí židlí piruetu a zamyšleně se

zahleděla škvárami v žaluziích ven. „Až se to provalí, Brandon vyletí z kůže a zašlápne nás jako komára.“ Dlouho přemítala, pak pokrčila rameny a otočila se ke mně. „Co uděláme, Vicu?“

„Poslal jsem Bennyho do Friska, aby se pokusil vydolovat něco o Anitě. Všechno opravdu nasvědčuje, že na místě činu byla. A já si popovídám s Barclayem.“

„Nezapomeň vzít rozum do hrsti,“ připomněla. „Danin kostým byl důkazem jen do té doby, dokud visel u něj ve skříni. Jakmile jsi jej odnesl, Barclay se krásně vykroutí. Vždycky může tvrdit, že o něm nemá potuchy.“

„Jasně, ale to riziko jsem musel podstoupit. Doufal jsem, že mi šaty něco prozradí. Zrovna je má v práci Clegg. Navíc, pokud vím, možná je hledal i Mills. Počítal jsem, že jakmile mi Clegg řekne co a jak, podstrčím je zpátky a pak s nimi Barclaye přitlačím.“

„Riskantní, ale nic jiného asi udělat nemůžeš. A kde je spodní prádlo, boty a punčochy?“

„Nevím. Možná je má Barclay schované někde jinde. Moc jsem toho nestihl, než se objevil Mills. Poohlédnu se příště.“

„Vypravíš se i k Millsovi?“

Ušklíbl jsem se.

„Ani ano. Že bych zrovna prahl po novém setkání, to neprahnou, ale nic jiného mi nezbude. Možná s celou vraždou nemá nic společného. Začínám si skoro myslet, že nemá, ale dokud nebudeme mít jistotu, nemůžeme ho pustit ze zřetele.“

„A tlačí nás čas, vid'? Musíme celou záležitost rozmotat dřív než policie.“

„Jakmile Clegg sáčko a sukni prozkoumá, zajdu znovu k Barclayovi. V tomhle momentě všechno nasvědčuje, že vraždil on. Kdyby se mi ho podařilo zlomit, není co řešit. Buď tak hodná a brnkni Cleggovi, jak je daleko, ano?“

Zatímco telefonovala, zastavil jsem se u okna pro změnu já. Spousta věcí mne mátlá. Proč byla Dana svlečená? Proč jí Anita dala náhrdelník? Pustit náhrdelník v hodnotě dvaceti tisíc dolarů za takovou prkotinu, jakou mohla dostat na oplátku, mi připadalo praštné. Jenomže Anita také vůbec nemusela Daně náhrdelník věnovat. Mohla ji požádat, aby jí jej pohlídala. Třeba se měla sejít s vyděračem a měla strach, že o šperk přijde. Nějak mi nehrála představa, že by Danu někdo náhrdelníkem uplatil. Vypadalo to tak, ale čím víc jsem o všem přemýšlel, tím méně pravděpodobnosti jsem vysvětlení přikládal. Na Danu mi takový krok neseděl.

Paula řekla: „Máš tu Clegga. Chce s tebou mluvit.“

Vzal jsem si sluchátko. Clegg prohlásil, že nenašel jedinou stopu od krve,

ani zrnko písku, nic, z čeho bych mohl vycházet. Poděkoval jsem mu, řekl, že si šaty vyzvednu cestou do města, a zavěsil jsem.

„Nic,“ odpověděl jsem na Paulin tázavý pohled. „Takže ty šaty nemohla mít na sobě, když ji zastřelili. Měla v čele díru jak do vrat. Krev by musela být všude.“

„Třeba ji vrah přinutil, aby se napřed svlékla,“ odušila Paula.

„Kdyby ano, pak by na šatech muselo být aspoň zrnko písku.“

„Mohla se svléknout v autě.“

„Jo.“ Prohrábl jsem si vlasy. „Radši se vydám za Barclayem. Vezmu s sebou Kermana. Možná bude chtít zmáčknout a něco mi říká, že jako papírák nepovolí.“

Když jsem byl na cestě ke dveřím, rozdrnčel se telefon.

Paula ke mně zvedla oči a schovala mluvítko v bílé dlani.

„Echo od vrátného. Nahoru se řítí Brandon.“

Popadl jsem plášť a klobouk.

„Zdrž ho, Paulo,“ poprosil jsem a vyrazil ke dveřím. „Nakukej mu, že nevíš, kde jsem, ale že se objevím až zítra ráno. Vypadnu zadním vchodem.“

Trhl jsem dveřmi a vypálil na chodbu. K místu, kde se lomila, jsem doběhl ve chvíli, kdy jsem slyšel klapnout dveře od výtahu. Když Brandon dodusal k naší kanceláři a nerudně klepal, byl jsem z dohledu.

2.

Zaparkoval jsem na Wiltshire Avenue pod bukem jako posledně, schoval štítek s technickým oprávněním a vystoupil. Slunce pražilo. „Odtud půjdeme pěšky,“ pravil jsem. „Je to až na konci silnice.“

Kerman se neochotně vydrápal z auta, upravil si modročervený hedvábný kapesníček, který mu trčel z levé kapsičky, palcem si přešel konce fešáckého kníru a zabručel. „Takovou dálku?“ odměřoval pohledem vzdálenost. „Páni! Nohy mě pálí, jako bych celou noc křepčil na řevavém uhlí. Myslíš, že nám nabídne panáka?“

„Myslím, že nám dřív rozmlátí hlavu palašem,“ odpověděl jsem a zastrčil si do podpaží Danino sáčko a sukni zamotané do balicího papíru. „Sbírá středověké zbraně.“

„Paráda,“ ocenil Kerman. „Říkáš palašem? Dvouručním mečem jsem ještě ránu nedostal.“

Kráčeli jsme vedle sebe dlouhou alejí a drželi se ve stínu.

„Mám v úmyslu nenápadně se dostat k němu do ložnice a vrátit Daniny šatky do skříně, kde byly,“ řekl jsem, když jsme se zastavili před kovanou bránou. „Kdyby byl v zahradě, musíš do něj hučet, dokud se neobjevím. Když bude v baráku, musím udělat všechno, aby mě neuslyšel. A když při nás bude stát štěstí, nebude doma.“

„Jestli tě načapá a zavolá poldy, dopadneš jak nahý v trní,“ zakřenil se Kerman. „Úplně vidím, jak se Brandon tváří, když tě obviňuje z násilného vniknutí a zločinu vloupání.“

„Barclay se nesmí dostat k telefonu,“ vysvětloval jsem. „Proto jsi tu se mnou. Nesmíš šlápnout vedle. Musíme na něj vystartovat opravdu tvrdě.“

„Hurá, dokud on nevystartuje tvrdě na nás.“

Otevřel jsem vrata a rozhlédl se. Na střeše seděli holubi, ale v zahradě ani noha.

„Co když je v tahu,“ řekl jsem s pohledem upřeným k domu.

„Mám jít první?“ zeptal se Kerman.

„Jasně. Napřed zazvoň, a když ti otevře, musíš ho zabavit, abych se stihl propašovat do ložnice. Bude to trvat nejvýš dvě tři minuty.“

„Doufám,“ přikývl Kerman a rázně vykročil.

Sledoval jsem, jak stoupá po schodišti, a slyšel jsem, jak se někde v domě ostře rozléhá zvonění. Čekali jsme, ale nic se nedělo, a Kerman se ke mně otočil, zvedl ruce a zavrtěl hlavou. Snažil jsem se mu naznačit, aby zazvonil ještě jednou. Zazvonil znovu. A pak se za mnou bez jakékoli výstrahy ozvalo: „Co tu sakra vyvádíte?“

Nenadskočil jsem možná ani třicet čísel, ale zdálo se mi, že to byl metr. Otočil jsem se.

Ze zadu se na mne div nelepil chlap jako hora, hotový býk; přesně ten typ, po jakém náruživé ženské šmahem šílí. Měl hustou hřívu černých kudrnatých vlasů a díky dotmava opálené zlaté pleti oči ještě modřejší, než opravdu byly. Vyzařovala z něho ona vlídná bohorovnost, s jakou chlap vystupuje, když mu někdo tak často předhazuje, jaký je krasavec, že se ani nemusí moc namáhat a uvěřit tomu.

Nemusel jsem být Philo Vance, abych uhádl, že mám před sebou Barclaye. Dana tvrdila, že se obléká a chová jako filmová hvězda, a popis seděl. Barclay měl na sobě drahou meruňkově oranžovou košili, plátěné kalhoty s puký ostrými, že by s nimi ukrojil krajíc, a bílé jelenicové boty s hnědými špičkami. Silné chlupaté zápěstí mu obepínal těžký zlatý řetízkový náramek a silný chlupatý krk měl omotaný hedvábnou zelenou šálkou s monogramem, uvázanou tak, abych si písmena mohl přečíst.

„Pan Barclay?“ otázal jsem se možná ne dost nonšalantně, jak bych si byl přál, ale dost, abych si to nemusel vyčítat.

„A když ano?“ Měl baryton jako Lawrence Tibbett, sytý a vpravdě mužný; přesně takový hlas, při jakém puberťáčkám naskakuje husí kůže, jenže se mnou ani nehnul.

Podal jsem mu vizitku – tu, co má v rohu značku „Služby všeho druhu“, a když si ji prohlížel s nadšením, jako bych mu do ruky strčil chciplého skunka, odstoupil jsem. Chvilí mu trvalo, než navštívenku přečetl, pak ji obrátil a poctivě si prohlédl prázdný rub, nakonec mi ji štítlivě vrátil.

„Lituju, bohužel,“ pravil a přemítavě se zadíval na Charlottu Collinsovou, jiřinku, která mu náhodou padla do oka. „Žádné služby nepotřebuju. Díky za návštěvu; snad jindy.“

Připojil se k nám Kerman. Barclay ho úmyslně přehlížel.

„Nenabízíme služby,“ řekl jsem. „Pracujeme pro klienta, jehož manželka je náhodou vaše přítelkyně. Možná byste nám mohl pomoci.“

Přestože se snažil tvářit znuděně, v očích mu ostražitě svítilo.

„Stejně lituju,“ odpověděl a pokynul nám k vratům. „Mám zrovna dost naspěch, a navíc nemiluju čmouchaly.“

„Informace bychom mohli získat u policie, ale znáte přece poldy. Soukromí je jim ukradené. Nám ne.“

Vytáhl jednu ruku z kapsy, zamyšleně si přešel po bradě, ale pořád se tvářil neohroženě jako horský štít, kterému bouře sněhovou čepičku nenačechrá.

„Co tedy chcete?“ zeptal se. „Vyřídíme to rychle.“

„Bohužel, naše záležitost je tak vážná, že ji nemůžeme spláchnout ve spěchu. Nemohli bychom všechno probrat uvnitř?“

Přešel pohledem ze mne na Kermana a nazpátek a oči mu zocelověly.

„Sakra práce!“ vypadl z role, odstrčil mne a dlouhými kroky, jako když mu za patami hoří, rázoval k domu.

My za ním.

„Ještě pořád chceš někam narafičit doličný předmět A?“ procedil koutkem úst Kerman.

„Ani omylem. Buď ho musíme na něčem chytit, nebo z něj přiznání vytlučeme. Jinou možnost nevidím.“

„Určitě nás čeká velická sranda,“ zavěštil Kerman ponuře.

Barclay otevřel vstupní dveře a vešel do salonu, aniž by se obtěžoval zjišťovat, zda ho následujeme. Přepochodoval k velkému baru, otevřel dvojitá dvířka a odhalil světu velezajímavou sbírku lahví. Na vnitřní straně dvířek byly na poličkách vyrovnané řády broušených číší, uprostřed baru se mač-

kala malá lednička. Líp vybavenou sestavu na správný doušek jsem neviděl a podle toho, jak se tvářil Kerman, jak si čiperně mnul ruce a pohupoval se na špičkách, ani on ne.

„Tak, vyklopte, s čím jste přišli, a nezdržujte,“ řekl Barclay. Vybral si skleničku a do půlky ji naplnil alkoholem. Cvrnkl do whisky trochu sodovky, přihodil kostku ledu z ledničky; prudký náraz, s nímž zabouchl barová dvířka, mi napověděl, že dokud tu budeme, už se neotevřou. Barclay zamířil k pohovce a tělo chlapa každým coulem na ní volně spočinulo.

Počkal jsem, až se uvelebí, pak jsem roztrhl balicí papír, rozbalil sáčko i sukni a hodil mu je do klína.

„Jak se tenhle oděv dostal do vaší skříně?“ zeptal jsem se.

Postavil whisky na odkládací stůl a podezíravě, s výrazem naprostého úžasu podebral sáčko.

„Co je zas tohle?“ Otočil hlavu a zůstal na mne zírat.

„Ty šaty byly ve vaší skříně. Chci vědět, kde se tam vzaly.“

Shodil oblečení na zem, popadl sklenici, a než ji znovu odložil, zhluboka si přihnul.

„Máte v hlavě, nebo vám přeskočilo?“

„Když dovolíte, ani jedno, ani druhé,“ řekl jsem. „Je to pár hodin, co jsem u vás už jednou byl. Nikdo doma, takže jsem se troch porozhlédl a ve skříně u vás v ložnici jsem našel tyhle šaty.“

„Vážně?“ Překvapení začínalo opadávat. „Proto jste je odnesl a teď je nesete zpátky? Moc chytré,“ dovolil si pošklebek.

„Ondesl jsem je, protože jsem chtěl, aby odborník prošetřil, jestli na nich nejsou krevní stopy.“

Prudce zvedl hlavu. Oči mu najednou zajiskřily.

„Jaké krevní stopy?“

„Tenhle oblek patřil Daně Lewisové, dívce, kterou včera v noci na East Beach zastřelili.“

Shodil nohy z pohovky a sedl si rovně.

„Co má tohle všechno krucinál znamenat?“

„Ptám se vás, jak se oblek, patřící dívce, která byla svlečena a včera v noci zastřelena, octl u vás ve skříně.“

„Vůbec nevím, o čem tu melete, a kašlu na to. Už toho mám dost. Seberte si ty hadry a padejte!“

„Mám nezvratný důkaz, že vás s Danou Lewisovou něco spojuje,“ pronesl jsem tiše. „Pracovala pro mne a zabili ji v době, kdy sledovala paní Cerfovou.“

To mu vyrazilo dech. Zareagoval jako rozzuřený býk, když narazí na hranici pod proudem.

„Chcete mě vydírat?“

„Ne, to by bylo moc jednoduché. Zavražděná dívka byla má přítelkyně. Chci vědět, kdo ji zabil. Chci vědět, jak se její šatstvo dostalo k vám do skříně.“

„Dobře, dobře, dobře,“ pronesl a pomalu vstal; obr, nebezpečně klidný soustředěný. „Stejně mi zaváníte vyděračstvím. Zkusme zavolat policii, než se pustíme dál. Rád bych, aby si poslechli, co jste mi tu zrovna vykládal, vy můžete vyrukovat s důkazy, a když selžou, policajti už budou vědět, jak s vámi naložit.“ Ruka mu vystartovala k telefonu, ale Kerman byl o chlup rychlejší. Popadl telefon, vyškubl šňůru ze zásuvky a mrštil aparát na druhý konec místnosti.

„Nemáme, bráško,“ prohodil.

Barclay nezaváhal. Na tak rozložitého chlapa vyrazil mrštně a zasáhl Kermana do obličeje. Pěkná rána a Kerman šel k zemi, stůl vzal s sebou. V té době už se Barclay sápal na mne, ale já měl napřaženo. Cukl jsem hlavou, abych se vyhnul jeho úderu, levačkou jsem ho trochu polechtal na prsou, aby se narovnal, a pak, jako když bouchne zátka od šampaňského, jsem mu zasadil pravačkou dardu, které kamarád Mills onehdy mrštně uhnul, jenomže Barclay se nemohl s Millsem měřit a chytil ji naplno. Protočily se mu panenky, zsvítilo bělmo a Barclay si ustlal jako podřátý. Až se pokoj zatřásl.

„Dobrá práce,“ liboval si Kerman a pomalu vstával. Něžně si osahával pravou tvář. „Že umí praštit. Myslíš, že bychom si mohli dát kapku whisky?“

„Nač troškařit,“ pravil jsem a nohou odstrčil silného Barclaye z cesty.

Kerman si ještě pořád hladil tvář a mířil k baru. Nalil dvě sklenice, první mi podal a druhou obrátil jedním douškem do sebe. Já jenom upil a sklenku postavil na stůl. Měl jsem o Barclaye strach. Nechoval se jako provinilý člověk a já měl tísnivý pocit, že když tvrdil, že neví, o čem mluvím, nelhal.

„Pokud si chceme odpustit taneček s policií, měli bychom s ním zacházet víc v rukavičkách,“ podotkl jsem.

Kerman se občastnil dalším panákem. S whisky na dosah byl na vrcholu blaha.

„V pohodě,“ řekl. „Stejně si začal. Zkusíme ho probudit, snad se rozpo-
vidá.“ Vzal sifonovou láhev a chrstl Barclayovi do obličeje proud sodovky.

Barclay zabručel, převalil se, zakryl si obličej rukama, potom pomalu zvedl hlavu a zamžoural na nás.

„Jedem, poseroutko, nemůžeš se celou noc válet,“ povzbudil ho Kerman a postavil sifon. „Musíme probrat řůru věcí.“ Sundal ze zdi indiánskou palici a lehce s ní zatočil. „A nevystrkuj zas rohy, nebo tě tímhle klepnu.“

Barclay vstal, strhl si namočenou šálku a hodil ji na zem. Oči mu sršely jako rozbušky, ale beze slova se přesunul k pohovce, usadil se a ohmatával si bradu, kde mu narůstal ranec.

„Začneme tedy zase od začátku,“ pravil jsem a zapálil si cigaretu. „Kde se ve vaší skříní vzaly ty šaty?“

Po dlouhé odmlce Barclay zavrčel: „Říkám vám, že nemám tušení, o čem mluvíte.“

Malér byl, že zas tak moc jsem mu nevěřil.

„Dobrá,“ navázal jsem. „Vy tedy nemáte tušení, o čem mluvím. Já vám to povím. Před třemi dny nás Franklin Cerf najal, abychom sledovali jeho ženu. Je jedno proč. Měl své důvody, ale ty nemusíme rozmazávat. Sledováním paní Cerfově jsem pověřil Danu Lewisovou. Ohlásila mi, že jste měl s paní Cerfovou tajné rande. Mimochodem, Cerf se nic nedozvěděl. Včera kolem jedné v noci Daně někdo telefonoval a ona odešla z domova. Nedlouho potom ji našli v písku na East Beach s prostřelenou hlavou.“

Její smrt nás zahнала do slepé uličky. Zaručujeme klientovi naprostou diskrétnost, a kdybychom chtěli přispět policii, museli bychom toto pravidlo porušit a paní Cerfovou shodit. Ublížilo by to naší praxi, a proto jsme se rozhodli, že se do vyšetřování pustíme sami.

Hledáme paní Cerfovou. Možná víte, možná nevíte, že zmizela. Počítali jsme, že jedním z míst, kde by se mohla zašít, je vaše hnízdečko, a proto jsem se k vám dnes dopoledne vypravil, abych se po ní poohlédl. Nikdo nebyl doma, takže jsem trochu proklepl dům. Paní Cerfovou jsem nenašel, ale zato jsem ve vaší skříní objevil oblečení Dany Lewisové. Nabízím vám příležitost, abyste mi vysvětlil, jak se tam ty šaty dostaly. Pokud vysvětlení nedostanu, musím předpokládat, že jste ji zabil vy, a podniknu patřičné kroky. Měl jste dokonalý motiv, proč se jí zbavit. Věděla, že máte s paní Cerfovou techtle mechtle. Nepatříte k mužům, kteří by se radovali, když se jim na paty pověsí rozzuřený manžel, a mohlo vás posednout pokušení umlčet ji. Už chápete, o čem mluvím?“

Chvíli ze mne nespouštěl pohled.

„Vy jste se zbláznil!“ vybuchl nakonec. „V životě jsem tu holku neviděl, a navíc jsem včera v noci vůbec nebyl ve městě. Teď jsem se vrátil.“

Vyměnili jsme si s Kermanem pohled.

„Kde jste byl?“

„V Los Angeles. Odjel jsem vozem včera v pět odpoledne a dorazil domů zrovna teď. Jestli se chcete podívat, kabelu najdete ještě ve voze.“ Bohorovnost už se z něho odloupala a vztek vystřídala úzkost.

„Jak jste strávil noc?“

„S děvčetem.“

Kerman si povytáhl manžetu a vylovil tužku.

„Jméno a adresu, bráško,“ vyzval Barclaye.

Barclay ho zpražil pohledem.

„To snad ne?“

„No, za zeptání jeden nic nedá,“ rozmrzele opáčil Kerman.

„Podívejte, Barclayi,“ vmísil jsem se do šarvátky. „Jednejte, jak libo, ale kdybyste nám řekl jméno a adresu, abychom si mohli vaši výpověď ověřit, byl byste za vodou. Pokud to vaší přítelkyni nebude vadit.“

Barclay se trpce usmál.

„Sakra práce!“ ulevil si. „Nebude. Kitty Hitchensová. Apartmá 4834, Astoria Court.“

A bylo to. Původně jsem myslel, že pošlu Kermana údaje ověřit, ale teď jsem nepochyboval, že Barclay mluví pravdu. Vysypal adresu příliš rychle, než aby si ji cucal z prstu.

„Může ovšem tvrdit, že jste s ní byl, i když jste tam vůbec nebyl,“ nadhodil jsem, jen aby řeč nestála.

„Viděl mne portýr. Dal jsem si v baru skleničku a barman mě zná. Hoch ve výtahu si mne taky bude pamatovat. Jsem tam často. Všichni si budou pamatovat, že jsem odjel teprve dnes v půl čtvrté odpoledne.“

„Je vážně takový kus?“ ověřoval si se zájmem Kerman.

Barclay po něm střelil pohledem.

„Jenomže pořad nemáme vysvětlení, jak se tyhle šaty dostaly k vám do skříně, co?“ řekl jsem.

„Asi ne, ale já nevěřím, že tam byly. Podle mne jste je tam narafičili vy dva, jen abyste mě mohli vydírat.“

„Nevadilo by vám, kdybychom šli nahoru a trochu se porozhlédli? Chybí ještě prádlo a střevíce. Když jsem tu byl prvně, nestihl jsem se po nich kouknout.“

Sledoval mne a silnými prsty bubnoval do stolu.

„Kde mám jistotu, že jste je někam nenastrčili, když jste se tu před chvílí motali?“

„Nikde. Musíte vsadit na důvěru. Pojďte, mrkneme se.“

Šli jsme nahoru. Nikdo z nás si od prohlídky moc nesliboval a Kerman

našel střežen jen čírou náhodou. Ležely zastrčené v koupelnové větrací skřínce pod kupou příkrývek.

„Za jedna,“ posmíval se Barclay. „Co dál?“

„Nekasal byste se tolik, kdybychom byli policie,“ odrazil jsem ho. „Teď vám doopravdy obrátíme kutloch vzhůru nohama.“

A obrátili, jenomže Danino spodní prádlo jsme nenašli. V jedné z ložnic byly další dámské svršky, večerní šaty, něco pyžamek, punčochy. Barclay prohlásil, že všechno patří dívce, s níž kdysi chodíval, ale teď už tu nějakou dobu nebyla. Kerman ho sledoval s nelíčeným úžasem.

Odpochoovali jsme zpátky do salonu a já přidal botky k Danině sukni a sáčku. Než Barclay nalil pití, bylo chvíli ticho. Podal každému skleničku a šel se usadit na pohovku.

Přestože se snažil tvářit, že ho nic nerozházelo, neušlo mi, že nalezení Daniných střevíců s ním zamávalo, a stíněnost, kterou se snažil potlačit, mne ještě víc utvrdila v přesvědčení, že o Danině smrti nic neví.

„Co bude dál?“ položil otázku, když do sebe obrátil půl sklenice.

„Myslím, že vy jste z maléru venku,“ odpověděl jsem. „Zdá se, že šaty i boty vám sem někdo podstrčil.“

„Přisahám, že ano,“ řekl vážně. „Ale nemám nejmenší představu, kdo tu boudu nastražil.“

„Já si troufnu hádat. Proč ne vrah? Kdyby to, co jsme zrovna našli my, objevila policie, byl byste už za mřížemi.“

„Asi máte pravdu.“

„Jediný člověk, který nám může píchnout, je paní Cerfová. Musíme ji najít. Nemáte tušení, kde je?“

Zavrtěl hlavou.

„Naposledy jsem ji viděl včera v poledne. Obědvali jsme spolu,“ odpověděl.

„Jak jste se vůbec seznámili?“

„Na pláži. Byla sama a já se náhodou motal kolem. S Cerfem si moc neužije.“

Studeně jsem si jej změřil.

„Jak dlouho se znáte?“

„Asi deset dní.“ Lišácky se ušklíbl. „Nemůžu za to, že po mně jdou jak vosy po medu, a ona jakbysmet.“

„Nezavařila vám nějaký trapas?“

„Jak to myslíte – proč trapas?“

„Nezažil jste s ní nějakou scénu v obchodě? Nikdy jste nic nepohřešil?“

Byl poplašený daleko víc, než vypadal.

„Chcete říct, že patří k těm, co mají – nenechavé prsty?“

Přikývl jsem.

„Proto ji tedy Cerf dal hlídat! Myslel jsem si zrovna jako ona, že shání důkazy k rozvodu.“

„Ještě jste nezodpověděl mou otázku.“

„Ne, kdepak. Nic se mi neztratilo.“

Prohrábl jsem si rukou vlasy.

„Věděla, že ji někdo sleduje? Svěřila se vám?“

„Jasně. Tvrdila, že ji stopuje nějaká dívka. Proto jsem ji nechal. Od rozvodových sporů dál.“

„Takže jste ji pustil k vodě.“

„Pište si.“

„Máme důvod věřit, že ji někdo vydíral. Nikdy se vám o tom nezmínila?“

Čirý údiv v jeho tváři mluvil sám za sebe.

„Ne. To je pro mne novinka.“ Objal sklenku ukazováčkem, jako by jí nasadil prstýnek. „Po pravdě řečeno, když jsme se viděli naposledy, chtěla si ode mne vypůjčit peníze.“

„Kolik?“

Posměšně se uchechtl.

„Až tam jsme se nedostali. Vdaným paničkám zásadně nepůjčuju.“

„Zmínila se v hovoru někdy o Ralphu Bannisterovi?“

„Ne. Ten v tom taky jede?“

„Znáte ho?“

„Viděli jsme se. Šéfuje L'Étoile. Občas tam zapadnu.“

Pořád jsme přešlapovali na místě.

„Paní Cerfová taky?“

Oči mu číhavě zasvítily.

„Po tom vám je houbeles.“

Kerman ho klepl indiánskou palicí po paži.

„Klid, milánku,“ řekl varovně.

„Viděl jste někdy chlápka, který se jmenuje Caesar Mills?“

„Myslíte jejího řidiče? Jednou nebo dvakrát. Jak ten se zapletl do hry?“

„Myslel jsem, že funguje jako ochranka sídla.“

„Možná. Občas ji někam zaveze. Nic o něm nevím.“

„V jedné zásuvce jsme u vás našli fotku paní Cerfové. Jestli dobře rozumím, dala vám ji?“

„Sladký obrázek, co?“ řekl a zasmál se. „Ovšemže jsem jej dostal.“